

— 25 —
LIEDEREN

VAN

EMIEL HULLEBROECK

Beheersche 't lied de werkzaamheid uws levens.

(RODENBACH)

LIEDEREN

==== VAN ====

EMIEL HULLEBROECK

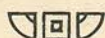
Dit zijn versjes der beste vlaamsche dichters door EMIEL HULLEBROECK op muziek gezet.

Zij zijn uitgegeven in bundeltjes van zes liederen. Ieder bundeltje (zang en pianobegeleiding) kost f 1.25.

Algemeen depot voor Nederland en Koloniën G. ALSBACH & Co Amsterdam.

LIEDEREN
VAN
EMIEL HULLEBROECK

EERSTE REEKS

O, GIJ ZONNIGE, WONNIGE WERELD

René de Clercq

Hoe stoeit nu der lente levensâm
Door woud en weide en veld!
Reeds slaat de lijst in bosch en braam,
De leeuwerik zingt met de boschvink saam;
O, gij zonnige, wonnige wereld!

Straks komt de Mei en het woud heeft saan
Zijn reuktent opgesteld;
Sneeuw witte wolken de lucht omgaan
En boomen en tronken vol rozen staan.
O, gij zonnige, wonnige wereld!

O jongens en meisjes, omkranst uw hoofd,
Ten dans om de linde gesneld;
Wat heden prijkt is morgen ontloofd
En het sneeuwt en stormt, eer 't één gelooft,
In de zonnige wonnige wereld!

KERLINGALAND

Theodoor Sevens

Waar kerelen woonden,
Daar wonen we goed;
Daar golft op de voren
Het welige koren,
Daar weren de duinen den reuzigen
[vloed

Kerlingaland, Gegroet!

Want de kerelen minden,
Bevrijdden dit land;
Ze steunden den standaard
En redden den landaard,
Al leefden zij bij 'nen roggenen kant.
Kerlingaland, Gegroet!

Wat de kerelen wonnen,
Bewaren we vrij;
We haten wat valsch is,
Bestrijden wat walsch is,
Verschoppen den waan en de dwin-
[gelandij.

Kerlingaland, Gegroet!

Kerlingaland : land der oude Kerels van Vlaanderen.

Roggenen kant : boterham van roggebrood.

Walsch : Gallisch, Franschgezind.

MOOI GRIETJE

Gustaaf de Mey

Mooi Grietje staat op liefdewacht,
 Te middernacht, te middernacht ;
 Ze tuurt aan 't open vensterkijn,
 Ver in den bleeken maneschijn.
 Mooi Grietje staat te middernacht,
 Op liefdewacht.

Het goede vol gezicht der maan,
 Staart Grietjen uit den hoogen aan;
 'tSchijnt wel of om haar breeden mond
 Een mêelijtrek te lezen stond.
 Het goede vol gezicht der maan
 Staart Grietjen aan.

Mooi Grietje tuurt, mooi Grietje wacht;
 't Wordt later, later in den nacht ;
 De mane pinkt haar deernis weg,
 Glijdt verder over haag en heg ;
 De nachtuil krast een spottend lied :
 De arme Griet : „

SCHEIDEN

Willem Gijssels

Speleman, nu moogt ge zwijgen,
 Wilt ge wezen vroed ;
 Ziet ge niet mijn boezem hijgen ?
 Speleman, nu moogt ge zwijgen,
 Want ge speelt te zoet.

Tranen blinken in haar oogen ;
 Ik schenk heur mijn hart,
 Dat ze zal bewaren mogen ;
 Tranen blinken in haar oogen.
 Scheiden welke smart !

Kind, gij zult het trouw bewaren,
 Tot ik wederkeer ;
 Bij u vreest het geen gevaren.
 Kind, gij zult mijn hart bewaren.
 Scheiden doet zoo zeer.

*Hoe menig liedje van de straat,
 Dat veel te wenschen overlaat.*

—
 Vroed : verstandig.

LIEFDELIED

Willem Gijssels

Waarom weenen de bloemen, van zaligheid zat,
Elken morgend de blaadjes der kelken nog nat?
Ze zien mij toch dwalen mistroostig alleen
Langs den wegel, waar vroeger wij gingen
[getwêen.

Waarom zingen de vogels nog immer hun lied?
O, ze voelen de drukte mijns harten dan niet?
Ze spelen en kweelen als vroeger en meer!
Het is overal leutig alwaar ik mij keer!

Waarom dartelt het windje nog vroolijk alom?
Waarom klingelt het klokje zoo blijde, waarom?
Ze laten mij loopen, mistroostig alleen
Langs den wegel, waar vroeger wij gingen
[getwêen.

Het is winter daarbinnen, het woelt er zoo bang;
In het diepste mijns harten zwiigt morgengezang.
Komt, buldert, orkanen, voort zonder gena!
Want de liefde werpt doornen alom waar ik ga!

MOEDERKEN ALLEEN

René de Clercq

Wie zal er ons kindeke douwen
En doet het zijn moederke niet?
Wie zal er zijn dekentjes vouwen,
Dat 't schaarsch door een holle-
[ken ziet?

REFREIN :

Kleine, kleine, moederke alleen,
Douw douw douw derideine!
Kleine, kleine, moederke alleen,
Kan van uw wiegske niet schêen!

Wie zaal naar onskindeke kijken,
Dien bleuzenden, stouten kapoen?
Wie zal er zijn hemdekens strijken,
Zijn haarken in krullekes doen?
Wie zou voor ons kindeke derven
Heur laatste kruimelke brood?
Wie zou er, wie zou er voor sterven
En lachen op kind en op dood?

*Hij die geen liedje zingen kan,
Dié moet er maar eentje fluiten.
(W. Gijssels).*

TWEEDE REEKS

WIEGELIEDJE

Gustaaf de Mey

Lief kindekijn,
 Lief kindekijn,
 Uw moederken zit bij 't wiegeliijn,
 Zingt liedekens zoet, zingt liedekens fijn:
 Do, do doderidijn!
 Ons kindeken braaf moet zijn.

Lief maagdeliijn,
 Lief maagdeliijn,
 Uw moederken waakt op 't zonnekijn;
 Het zonneken stout, met speelschen
 [schiijn,
 Do, do doderidijn!
 Wil 's meidekens plaagster zijn.

Lief zoetekijn,
 Lief zoetekijn,
 Haast zal er mijn lieken uit gaan zijn.
 Luik stillekens toe het oogeliijn,
 Do, do doderidijn!
 Lief zoeterke, zoeterke mijn.

MARIEKEN

Willem Gijssels

Klein, klein Marieken,
 Van waar komt gij toch van daan?
 In het morgenkrieken
 Bracht een zonnestraal u aan.
 Moeder, die te droomen lag,
 Vader, die de toekomst zag;
 En gij hadt voor alle twee
 Levensvreugd en zoetheid mêe!

In den loop der tijden
 Duurt het leven nauw een wenk;
 Toch, welk hoog verblijden
 Brengt zoo'n levensvol geschenk!
 't Houdt een wijl de tijden stil,
 Daar het hart niet verder wil
 En alleen in vreugd verpoost,
 Bij het kind dat lieflijk bloost!

Hoort het klein Marieken,
 Met haar beste rokjes aan,
 Gonzen als een bieken:
 't Moet nu mee naar 't doopsel gaan.
 't Doopsel is een wijs gerief;
 't Maakt een zielken rein en lief;
 Rein en lief voor alle twee,
 Bracht het hoop in 't leven mêe.

IN MIJN LIEFKENS
HOVEKEN

Gustaaf de Mey

'k Heb in mijn lievekens hoveken,
Gezaaid veel bloemekens fijn;
Die zullen aldra ontkiemen
Bij d'eersten zonneshijn.
Ik zal ze met haar verzorgen,
Als waren 't ons kinderkens teer,
Met waterken ze al begieten
Bij schroeiend zomerweer.

En als ze eens bloeien en geuren,
Dan zetten we ons zij aan zij
Midden de bloemekens alle,
En tellen moet ze met mij.
Dan zullen de zoenen klinken,
Eén voor elk bloemelijn!
Och! ware de tijd al zoo verre....
En mochten er duizend zijn!

DE JONGENS ZEGGEN 'T AAN
DE MEISJES

Lambrecht Lambrechts

De jongens zeggen 't aan de meisjes,
Herzeggen 't hun, herzeggen 't honderd keeren
De vlinders zeggen 't aan de rozen :
„ Ik zie, ik zie u geren! „
„ Hoe dwaas, hoe nutteloos een woord, —
Maar toch, het zoetste dat men hoort.

De dichters zeggen 't aan de wolken,
De kindren willen 't aan hun poppen leeren;
Zij staamlen 't al van in hun wiegen :
„ Ik zie, ik zie u geren! „
„ Hoe dwaas, hoe nutteloos een woord, —
Maar toch, het zoetste dat men hoort.

De golven zeggen 't aan den oever,
De vogels uiten 't in hun kwinkeleeren;
De voetjes meenen 't onder tafel :
„ Ik zie, ik zie u geren! „
Noem dwaas noch nutteloos dat woord,
Och, 't is het zoetste dat men hoort.

*Sa, Vrienden, wij dienen het lied te loven
Gelijk een weldaad van hierboven,
Gelijk een milden zegen
Op ons wegen.*

(L. Lambrechts).

ALS 'T ZONDAG IS

Willem Gijssels

Des Zondags als de klokken
 't Begin der misse slaan,
 Dan komt het boerenmeisje
 Met leeren schoentjes aan gegaan,
 Vol schoone manieren,
 Bom laderiere,
 Bom ladera!
 Ze is djent en pront en pronkt zoo frisch
 Als 't Zondag is.
 Trala !

De kloefen mogen rusten
 Na 't wekendaagsche werk ;
 Daarom ook gaat het meisje
 Zoo geerne naar de kerk, de kerk,
 Met linten die zwieren,
 Bom laderiere,
 Bom ladera!
 Ze bloost en blinkt gelijk vernis,
 Als 't Zondag is.
 Trala !

En oude kwenen kijken,
 Ze noemen het een schand,
 En knorren : Dat is zeker
 Een die haar netten spant, ja spant,
 Om kermis te vieren,
 Bom laderiere,
 Bom ladera!
 Met Pier of Wannas, na de mis,
 Als 't Zondag is.
 Trala !

AAN U ALLEEN

Willem Gijssels

Geen avondwind en ruischt zoo zoet
 In 't stille van den tijd,
 Dat mijn gedacht iets anders doet,
 Dan zoeken waar ge zijt.
 Of hij op bloemen zegepraalt,
 Mij laat hij koud als steen :
 Ik denk aan u, waar gij ook dwaalt,
 Aan u, aan u alleen !

Geen starreken verleidt er mij ;
 Ik zie uw oogenaar,
 Dat in mijn harte blinkt zoo blij :
 Dan zijt ge weder daar !
 Wanneer uw oog in 't mijne straalt,
 Geen afstand is er, neen :
 Ik denk aan u, waar gij ook dwaalt,
 Aan u, aan u alleen !

Geen kloksken klinkt er uit de vert
 Zoo vredig over 't land,
 Dat het een wijlken uit mijn hert
 Uw stille stemme bant.
 Wat ook zijn lieve klank verhaalt,
 Wij spreken steeds meteen :
 Ik denk aan u, waar gij ook dwaalt,
 Aan u, aan u alleen !

Iedere vogel zingt zooals hij gebekt is.

Djent : liefallig.

Kloefen : klompen.

Kwenen : nijldige vrouwen.

DERDE REEKS

DE WIEGENDE MIJNWERKER

Lambrecht Lambrechts

Uw vader, lief kindje, zong zelden of nooit :
Hij vond op zijn wegen geen bloemen gestrooid ;
Ellende was alles wat de aarde hem bood,
Het leven, een worstlen voor 't karige brood.

Maar gij doet hem zingen, gelijk hij 't vermag :

Tralalala ! Tralalala !

Voor u zou hij zingen den godganschen dag !

Tralalala ! Tralalala !

Veel beter voor u zal het leven niet zijn ;

Geen zonneken lacht in die donkere mijn.

U wacht er hetzelfde worstlen voor 't brood ;

Van achter de klompen beloert u de dood.

Toch zinge mijn jongen, gelijk hij 't vermag :

Tralalala ! Tralalala !

Voor u zou hij zingen den godslieven dag !

Tralalala ! Tralalala !

HEMELSCHE LIEFDE

René de Clercq

Hel is de liefde, die licht in mij !

Hel is de liefde, hemelsche liefde.

Berg nu voor eeuwig de zon voor

[mij :

Hel is de liefde, heller dan zij !

Breed is de liefde, die bruischt in

[mij !

Breed is de liefde, hemelsche

[liefde.

Dood nu de bronnen des levens

[in mij.

Laat me de liefde en 'k leef er bij !

Sterk is de liefde, die werkt in mij !

Sterk is de liefde, hemelsche liefde ;

Leg nu den last van een wereld

[op mij,

Sterk is de liefde, ik draag hem blij !

Wist iemand ooit als bijen wel

Gezang met werk te paren ?

(M. Winters).

HIJ DIE GEEN LIEDJE ZINGEN KAN

Willem Gijssels

Als ik wat laat naar huis toe kom,
 Begint mijn vrouw te kijven ;
 Wat doe ik niet om haar gegrom
 Al spoedig heen te drijven !
 Ik zing een lied voor 't venster dan,
 Al tromm'lend op de ruiten :
 Hij die geen liedje zingen kan,
 Die moet er maar eentje fluiten !

Zoodra het onweer wat verzacht,
 Dan kom ik voor de pinnen :
 „'t Heb u iets lekkers meegebracht ;
 „Toe, speel het lustig binnen ! „
 En 'k krijg er zelf een stuksken van,
 Om 't vreeverbond te sluiten :
 Hij die geen liedje zingen kan,
 Die moet er maar eentje fluiten !

Het kindje paaien is een last :
 Men zou er bij vergrijzen !
 Ik neem den kleinen bengel vast
 En laat hem biezebijzen,
 Of geef, bij 't lied van „Ruiter Jan „,
 Hem papken van beschuiten.
 Hij die geen liedje zingen kan,
 Die moet er maar eentje fluiten !

Een broksken boter of wat vet
 Op onze roggen stuiten,
 Naast 't werkzaam vrouwken, altijd net,
 Weert de armoe bij ons buiten.
 Zoo leef ik als een zalig man,
 Tot ik mijn oogēn sluite :
 En wie mijn lied niet zingen kan
 Die moet het dan maar fluiten !

Vóór de pinnen : vóór den dag.
Biezebijzen : woelig spelen.
Stuiten : boterhammen.

OP KERSTDAG

René de Clercq

Het klinkt e klee klee klokske
 Te nacht.
 Het vliegt e wit wit vlokske,
 Zoo zacht.
 En menschen gaan, en mantels gaan,
 Met lappen en met kappen aan.
 Adeste !

De kandelaars en keerskes
 Zien vroom
 Op 't kindeke, van tweerskes
 Op stroo.
 En nauwlijks terdt, die nader terdt,
 Dat 't kindeke niet wakker werd.
 Adeste !

Geen andere geruchtjes
 Hoe klein,
 Dan asemkes en zuchtjes
 Alleen....
 Tot, hel getaald en hoog getaald,
 Een stemmeke uit den hemel daalt :
 Adeste !

Adeste : eerste woorden van een Latijnschen
 kerkzang; beteekent : weest aanwezig.
Vroom : vroolijk.
Van tweerskes : dwars over.
Terdt : treedt.
Helgetaald, hooggetaald : met helle, hooge stem.

MARLEENTJE

KERMISLIED

Willem Gijssels

Hubert Melis

Ik pakte dat Marleentje al bij der hand :
 Marleentje, Marleentje vond het plezant.
 Ze liet zich leiden
 Langs groene weiden.
 Och ! wat zijn er toch meisjes in 't land !
 Als mijn Marleentje, Marleentje, Marleentje,
 Zoo is er maar eentje !

Ik kuste dat Marleentje op haren mond :
 Marleentje, Marleentje, vond dat gezond.
 Ze zou niet geren
 Zich tegenweren.
 Och ! wat loopen er meisjes hier rond !
 Als mijn Marleentje, enz...

Ik trouwde met Marleentje niet lang nadien :
 Marleentje, Marleentje werd gern gezien.
 Dra zong mijn vrouwen
 Een douwrie-douwken.
 Ja, er zijn er veel schooner misschien !
 Als mijn Marleentje, enz...

Ik wilde dat Marleentje niet sterven kon :
 Marleentje, Marleentje is mijne zon.
 Want viel ik zonder,
 Ik ging ten onder.
 Geen meisje wie ik mijn harte nog jon.
 Als mijn Marleentje, enz...

Als 't kermis wordt, als 't kermis wordt
 In 't land van Rupelmonde,
 Dan kómen de schippers terug naar huis,
 Van uren in het ronde ;
 Dan wordt de blijde trom geroerd
 En 't beste bier geschonken ;
 Er wordt geflikkerd en gedanst,
 Gezongen en gedronken.
 Van klepper klapetter, van klep, klep, klep,
 In 't land van Rupelmonde.
 Eén kermis maar in heel het jaar,
 En drinken is geen zonde.

Dan kiest de schippersmaat zijn lief
 En doet ze lustig draaien ;
 En wie niet stram is en niet stijf,
 Hij moet zijn beenen zwaaien.
 Een aardig lief een kermislief,
 Een lief voor twee drie dagen,
 Toe, neem dat lief, dat aardig lief,
 Ze zal niet beter vragen.
 Van klepper klapetter, van klep, klep, klep,
 In 't land van Rupelmonde,
 Eén kermis maar in heel het jaar.
 En dansen is geen zonde !

Maar als het laat en later wordt,
 Dan gaan ze in stil gefluister,
 De wegen langs de dijken langs,
 In eenzaamheid en duister,
 Dan neemt hij 't lief in zijnen arm
 En zegt haar wondre dingen ;
 En wat hij vraagt en wat zij zegt...
 Dat zal ik morgen zingen.
 Van klepper klapetter, van klep, klep, klep,
 In 't land van Rupelmonde,
 Eén kermis maar in heel het jaar,
 En kussen is geen zonde.

Geren : graag.

Douwrie-douwken : wiegeliedje.

Rupelmonde : dorp langs de Schelde, waar de Rupel
 zich in de Schelde stort.

VIERDE REEKS

HET BOORLINGSKEN

Willem Gijssels

De waterman met 'n mutseken,
 Een mantelmutseken aan,
 Bracht ons een aardig dutseken
 In busselken gedaan.
 Nu mag ik weer do-deinen,
 Aan 't wiegskén van de kleine:
 Do, do, kindeken, do!

Het wipte door het vensterken,
 Het venster van ons hert;
 En 't wierp erin een gensterken,
 Dat vuur van vreugde werd!
 Nu mag ik weer do-deinen.
 Het liedje narefreinen:
 Do, do, kindeken, do!

Ik vezel graag het veuzeken,
 Het veuzeken: Dodo,
 Voor 't wichtje met zijn neuzeken
 En mondje bleuzend rôo.
 Nu mag ik weer do-deinen,
 Geen kriekskén blinkt zoo reine.
 Do, do, kindeken, do!

Hoe valt me dat kapoeneken
 Zoo krek naar mijnen zin.
 Het streelt ons als een zoeneken
 Van 't zonneken der min.
 Ik mag zoo graag do-deinen
 Aan 't wiegskén van de kleine.
 Do, do, kindeken, do!

Dutseken: bloedje.

Busselken: luren, windsels.

Gensterken: vonkje, sprankeltje.

Vezel: neurie.

Veuzeken: vooisje, deuntje.

Kriekskén: kleine krik of kers.

RING-KING

René de Clercq

Hoort gij dien ronk van ijzer,
 Ring-king?
 Nu luider en dan lijzer,
 Ring-king?
 't Is in die smidse, ring-king-king,
 Dat ik te vrijen ging.

Het aambeeld spuwde gensters,
 Rink-king;
 Een meisje wiesch de vensters,
 Ring-king;
 En ik vergat den ring-king-king,
 Al om dat lieve ding.

Ik volgd' haar in de kamer,
 Ring-king;
 Daarnevens viel de hamer,
 Ring-king;
 Haar vader smeedde, ring-king-king,
 Zijn dochterken 'nen ring.

Hij smeedd' hem, dat hij vaste,
 Ring-king;
 Op mijnen vinger paste,
 Ring-king;
 En dat er met 'nen ring-king-king,
 Zijn dochterken aan hing.

Nu dicht ik voor mijn vrouwke,
 Ring-King,
 Een aardig douw-douw-douwke,
 Ring-king,
 En zie, 't is van den ring-king-king,
 Dat ik haar wieg Lied zing.

Ronk: gonzende, zware nagalm.

Lijze: stil, zacht.

Gensters: vuursprankels.

MOEDERTAAL

Willem Gijssels

Zoo frisch als geuren opwaarts gaan
 Uit stroom en woud en veld,
 Zoo komen uit der ziele grond
 Mij klanken opgeweld.
 Ze kiemen in het reinst gevoel,
 Waar 't leven uit gewordt:
 De moederliefde, die in mij
 Het leven heeft gestort!
 Geen woord in weeklacht of gebed,
 Niets innings dat mij boeit,
 Tenzij de taal die moeder sprak
 Van mijne lippen vloeit!

O stemme die alléén bestaat,
 Die met mijn volk ontstond;
 De liefde legt ge in mijn borst,
 De waarheid in mijn mond.
 Al waar ik uwe klank verneem,
 Daalt vrede in mijn gemoed;
 Daar snoert gij in een broederband
 Een volk van 't zelfde bloed!
 Uw schoonheid hebt ge mij vertrouwd,
 Die mij in drift ontstak:
 Ik eer, ik min u bovenal,
 o Taal die moeder sprak!

MIJN KLEEN, KLEEN DOCHTERKE

René de Clercq

Gelijk een daske zijt ge dik,
 Gelijk een kwartelke van kwik,
 Gelijk een moorke soms zoo zwart,
 Mijn kleen, kleen dochterke, mijn hart!

Maar nu gewasschen je daar zit,
 Daar is geen engelke zoo wit,
 Daar is geen lammeke zoo zoet,
 Mijn kleen, kleen dochterke, mijn bloed!

Ik hef je op de okselkes omhoog,
 Ik zie een sterreke in elk oog
 En voor mijn armoê word ik blind,
 Mijn kleen, kleen dochterke, mijn kind!

*'t Is buiten kijf een zeldzaam man,
 Die zonder stem goed zingen kan.*

DOOR WEL EN WEE

Herman Broeckaert

Zegt ge : " ga langs hier, langs hier ! „
 Of zegt ge : " ga langs daar ! „
 Ik stap ik uit mijn weg geen zier,
 Ik stap en 'k weet ik waar !
 Op ! mijn herteken ! in de vrêe !
 Op ! door wel en wee !
 'k hoor u wel praten, maar 'k houd me dom !
 'k Houd me dom !
 'k Ga mijnen weg en... zie niet om !

Zegt ge : " Wel ! hoe streng hij ziet ! „
 Of zegt ge " Losse bol ! „
 'k En laat daarom mijn glaske niet
 Noch houd mijn pijpken hol !
 Op ! mijn herteken ! in de vrêe !
 Op ! door wel en wee !
 't Is of te recht, of het is te krom,
 't Is te dom,
 'k Lach in mijn vuist en... zie niet om !

Zegt ge : " Zie die liefdevent ! „
 Of zegt ge : " minnstreel ! „
 Ik ben die woordjes lang gewend,
 Ze steken me in de keel !
 Op ! mijn herteken ! in de vrêe !
 Op ! door wel en wee !
 'k Heb ik mijn Lieveke en 'k houd me dom,
 'k Houd me dom,
 'k Heb ik haar hertje en... zie niet om !

SPELDEWERKSTERSLIED

G. de Visschere

Het zonneken rijst,
 Het klokje slaat vijf ;
 Daar binnen, wat gaat er zoo snel ?
 De boutjes die vliegen
 Gezwind door elkaar,
 De vingeren spinnen
 Een weefsel zoo klaar.
 Er over heen
 Gletsen,
 Kletsen
 De boutjes dooreen.
 En 't gaat er zoo geestig en vreugdig,
 En 't klinkt er zoo luimig en jeugdig :
 De kantjes uit Vlaandren men koopt ze alom,
 Van wippe, de wippe, de bom !

Het zonneken brandt
 Het klokje slaat twaalf ;
 Daar binnen, het werken valt stil.
 De boutjes die rusten
 Met spelden en schaar,
 En liggen te soezen,
 Getast op elkaar.
 Met kwettrend gedruisch
 Stappen,
 Trappen
 De meisjes naar huis.
 En 't gaat er... enz.

Het zonneken duikt,
 Het klokje slaat acht,
 Doch binnen en hoort men het niet.
 De boutjes die wippen
 Nog altijd op maat,
 De vingeren tasten
 Naar spelden en draad ;
 Er over, er heen
 Klotsen,
 Botsen
 Nog boutjes dooreen.
 En 't gaat er... enz.

VIJFDE REEKS

NOORDZEE

Emmanuel Hiel

Wie kust er zoo driftig der duinen zand!
 Wie klotst er zoo blij, zoo juichend aan ons
 [strand!

Wie geeft er ons zout in het bloed
 En moed in het krachtig gemoed?
 Hoezee! Dat is de Noordzee!
 De zee van Nederland!

Wordt ze ooit door de vijanden aangerand,
 Dan walst, rood van bloed, haar zilvren
 [golvenbrand.

Wij weren de vijanden af,
 Of zinken met hen in het graf.
 Hoezee! der wilde Noordzee!
 De zee van Nederland!

IN 'T KLAVERGROEN

Gustaaf de Mey

In het klavergroen,
 Vol van zonneschijn,
 Weg in middagdut,
 Ligt een maagdelijn.
 Komt een plaagsche snaak
 't Weegsken langs gegaan,
 Blijft voor 't slaapsterkijn
 Zinnend, stillestaan.
 Plukt een purpertros
 Uit de klaverplacht;
 Over blooten hals
 Laat hem glibbren zacht.
 Onder 't kittelspel
 Poesle meid ontwaakt,
 Merkt den driesten snaak
 Die ze krielwraakt,
 Zit op één, twee, drie
 Recht in 't klaverbed,
 Toornt... maar heeft haar toorn
 Dra van kant gezet.
 Thans, bij schaterlach,
 Klinkt in 't klavergroen
 Gil op gil en gil
 Zoen op zoen en zoen!

Booze lieden zingen niet.

Walst : danst.

Krielwraakt : kittelt.

SLAPE ZACHT

Karel Casteels

Slape zacht, mijn lieveke lief,
 Zoeteke zoet.
 Vouw uw handjes, lieveke lief,
 Zoeteke zoet,
 Zeg den Heer uw avondgroet,
 Lieveke lief, Lieveke zoet.
 Goede nacht, slape zacht!
 Moeders liefde houdt de wacht!

Woel zoo niet, mijn lieveke lief,
 Zoeteke zoet.
 'k Dek u beter, lieveke lief,
 Zoeteke zoet.

Bij zoo'n kou doet dat wel goed,
 Lieveke lief, Lieveke zoet.
 Goede nacht, slape zacht!
 Moeders liefde houdt de wacht!

Wil niet weenen, lieveke lief,
 Zoeteke zoet.
 Moeder blijft nog, lieveke lief,
 Zoeteke zoet.
 Want 't is moe die waken moet,
 Lieveke lief, Lieveke zoet.
 Goede nacht, slape zacht!
 Moeders liefde houdt de wacht!

Sluimer vrij, mijn lieveke lief,
 Zoeteke zoet.
 Al is rustig, lieveke lief,
 Zoeteke zoet.
 Kindje door mij zelf gevoed,
 Lieveke lief, Lieveke zoet.
 Goede nacht, slape zacht!
 Moeders liefde houdt de wacht!

'T LIEDEKE VAN DEN SCHILDER

Herman Broeckaert

Ik weet, ik weet een huizeke,
 Mijn Lieveke lief,
 Een lachend, kleurig kluizeke
 Voor ons gerief.
 Een deurken en twee vensterkes,
 Een stil gedaan,
 Het blikkert door de bladerkes,
 Zoo blank in groen;
 Daar in den velde,
 Daar aan de Schelde,
 Kom met uw potjes en pannekes, hee!
 Kom met uw schilderke mee.

Daar leven wij zoo zoetekes
 En vroolijk in vree;
 Daar past voor uwe voetekes
 Een blommenspree;
 En 't meezeke en het merelke
 En de nachtegaal,
 Het kwedelt en het vedelt er
 In dichterstaal;
 Daar in den velde, enz...

We tieren er lijk boomekes
 In bloeinde kracht,
 Bij zalig zoete droomekes
 En liefdemacht.
 Ons kiekskes geven eiers en
 Ons schaapje melk;
 Een koeksken en een pappeken
 Is goed voor elk;
 Daar in den velde, enz.

En drijft daar langs het wáterke
 De kinderkesschuit,
 We kiezen ons een "praterke",
 Het joligst uit;
 Een keirelken, een schilderken
 Uit 't Scheldeland,
 Een keirelken volbloedig en
 Van Vlaamschen trant!
 Daar in den velde, enz...

Blommenspree : bloemensprei, bloemtapijt.

Kwedelt : kweelt.

Vedelt : op de vedel spelen (figuurlijk gebruikt hier).

MIJN LIEVEKE

Herman Broeckaert

Welzeker, ik hoor ze geren,
Ali !
De veugelkes kwinkeleeren,
Alo !

Is 't dat ze kwedelen, swatelen, piepen,
Is 't dat ze fluiten of kirren of kriepen,
Stillekeszoetig of luid geschal !

'k Hoore ze geren
Aan 't kwinkeleeren,
Maar... 'k hoore mijn Lieveke liefst van al !

Welzeker, ik hoor ze geren,
Ali !
De dichters in hooge sferen,
Alo !

Dichten ze en doen ze de windekes ruischen,
Dichten ze en doen ze de storremen buischen,
Rustig geprevel of wild geknal !
'k Hoore ze geren
In hooge sferen,
Maar... 'k hoore mijn Lieveke liefst van al !

Welzeker, ik hoor ze geren,
Ali !
De meidekes zoet mij fleeren,
Alo !

Rozeke, Laureke Betteke, Mietje,
Fieneke, Lotteke, Lizeke, Grietje,
Meidekes mollig en lustigmal,
'k Hoore ze geren,
Mij lustig fleeren,
Maar... 'k hoore mijn Lieveke liefst van al !

VAN DEN ZANGER

René de Clercq

Ik ook ben een zanger en boven 't gemeen,
Al klinkt er mijn lied in het wilde ;
En zoo ik zinge, zoo zingt er niet één
In gansch de gevleugelde gilde.
't Is koekoek, en ringtjing, en tierliere, hoor !
De vogelkens fluiten me voor !

Ik leer mijne liedekens achter het land :
Ze hangen in 't koren te ruischen.
Ze waaïen als wind, en ze laaïen als brand,
Lijk hagel, zoo buien ze en buischen.
't Is koekoek, en ringtjing, en tierliere, hoor !
De vogelkens fluiten me voor !

Ik zing voor het werk en het spel en den dans,
En drink er mijn pint en mijn droppel.
Ik zing voor de vrouwen, ik zing voor de mans,
Maar liefst voor een blozenden koppel.
't Is koekoek, en ringtjing, en tierliere hoor !
De vogelkens fluiten me voor !

Hup ! Knechten en meiden ! Hup ! Rept er
[uw been
En doet er een sprong in het wilde :
Uw zanger, hij is er wel boven 't gemeen,
Zoo goed als de beste der gilde.
't Is koekoek, en ringtjing, en tierliere, hoor !
De vogelkens fluiten me voor !

Geren : graag.

Swatelen : neuriën.

Kriepen : kreunen, zachtjes klagen.

Buischen : tempeest maken,

Fleeren : fleemen, vleien.

ZESDE REEKS

DE BIETEBAUW

René de Clercq

Kleine, kleine stouterik,
zoudt ge moeder tergen?
Wacht, ik zal hem roepen, ik,
uit de zwarte bergen.
Grijp, grap, grimmeland,
zonder lip of zonder tand,
grijp, grap, grauw!
de bietebauw!

Hoor hem, met zijn berenkop,
op de deuren bonzen.
Krak! hij kruipt een zolder op,
oei, oei, oei, den onzen!
Grijp, grap, grimmeland,
zonder lip of zonder tand,
grijp, grap, grauw!
de bietebauw!

Recht naar bedde komt hij, boe,
riekt aan de gordijne;
doe maar zeere uw oogjes toe,
of ge ziet de zijne!
Grijp, grap, grimmeland,
zonder lip of zonder tand,
grijp, grap, grauw,
de bietebauw!

Neen, neen, neen! Naar buiten, beest,
om de stoute knapen;
Moeders kind is braaf geweest,
kan zoo schoone slapen.
Douw, douw, kindje douw;
zwicht u voor den bietebauw!
douw-douw-dijn;
en zoete zijn!

HEMELHUIS

René de Clercq

Door mijn woning
Speelt een zonnig licht.
'k Voel me een kleinen koning
In mijn grooten plicht :
Vrouw en kind te schragen
Op mijn sterke jeugd,
En ze hoog te dragen
In mijn vreugd.

Daar, op 't schouwke,
Prijkt mijn eenig kruis.
Wees mijn engel, vrouwke,
Wees mijn hemel, huis.
Wees mijn stoutste roemen,
Wees mijn zoetste troost,
Frissche levensbloemen,
Krachtig kroost.

O mijn kindren!
Graaggebroken brood!
Zou 't geluk vermind'ren,
Waar de last vergroot?
Zou men armoe lijden
Om een mondje meer?
Och! waar menschen strijden,
Helpt de Heer!

LIEFDEWANDELING

Gustaaf de Mey

En toen ze in de gaarde kwamen,
 Al wat er gebekt was zong;
 Daar klonk een getjilp en een fluiten,
 Eén juichtoon van oud en jong!
 Toen ze in de gaarde kwamen.....

En toen ze drevelden verder,
 Langs struiken vol wondergeur,
 Hoe forsigtig walmden de aromen
 Uit al dat geblœi en gefleur!
 Toen stil ze drevelden verder....

Maar zij, ze'n roken de aromen
 Noch hoorden de vogelen niet,
 Want ze horkten met volle zielen
 Naar een machtiger tooverlied:
 Het lied van hun smachtende liefde!

Drevelden : schoven.
Horkten : luisterden.

LAPPER KRISPIJN

René de Clercq

De schoentjes gaan er met paren,
 En jammer, de menschen ook.
 't Verstand komt niet vóór de jaren.
 De liefde? Wat vuur en wat rook!
 Ach, wisten 't de vliegende gaaien,
 Ze werden 't vrij leven niet moe.
 Ik zitte mijn schoentje te naaien,
 En trekke mijn draadje toe.

Hoe groeide uit dat lustige Grietje
 Die knorrige, dolle katijf?
 Een lief als een hemelbietje,
 En nu, zoo en duivelig wijf!
 Vandaag al de winden aan 't waaien,
 En morgen noch ba noch boe.
 Ik zitte mijn schoentje te naaien,
 En trekke mijn draadje toe.

Wat heb-je aan die pinten, die pijpen?
 Neem liever een druppel, een dop!
 Ei, moet-je dat elsen weer slijpen?
 Jeës-Christus, wat eeuwig geklop!
 Ik mag me noch roeren noch draaien,
 't Is al verkeerd wat ik doe.
 Ik zitte mijn schoentje te naaien,
 En trekke mijn draadje toe.

Nu zit ze de passie te preeken
 Bij Anneken van den geuur.
 En lapper! geen woordje te spreken,
 Is 't eten te zout of te zuur.
 Straks komt ze mij kozen en aaien,
 Of zoeken naar bezem of roê,
 Ik zitte mijn schoentje te naaien,
 En trekke mijn draadje toe.

Weet iemand — daar valt mij alweder
 Dat schoenmakersraadselken in —
 't Verschil tusschen wijven en leder?
 Voor mij is het klaar gelijk tin.
 De wijven zijn vellen van haaien,
 En leder is vel van de koe.
 Ik zitte mijn schoentje te naaien,
 En trekke mijn draadje toe.

Gaai : meerkol, hier gebruikt voor jongman.
Pint : halve liter.
Elsen : els.

VOOR 'T KANTKUSSEN

René de Clercq

Losjes, losjes, losjes,
 Vliegen doen de klosjes,
 Van den eenen kant
 Naar den andren kant.
 Vrouwkes komen vragen :
 Wie zal dat kantje dragen ?
 Het liefste kind, het Koningskind,
 Het liefste kind van 't land !

Zachtjes, zachtjes, zachtjes,
 Reizen ons gedachtjes,
 Van den eenen kant
 Naar den andren kant.
 Kan er iemand peizen,
 Waar die gedachtjes reizen ?
 Naar 't liefste kind, naar 't Koningskind,
 Naar 't liefste kind van 't land !

Losjes, losjes, losjes,
 Kinders gaan als klosjes
 Van den eenen kant
 Naar den andren kant.
 Kinderkens der armen,
 Wie reikt er u zijn armen ?
 Het liefste kind, het Koningskind,
 Het liefste kind van 't land !

VAN 'T KOSTERKEN

Herman Broeckaert

“ Zeg, kosterken, zeg, waarom vrijt-de gij niet ?
 Dan troost u een lieveken in 't verdriet !
 Zeg ! Kosterken ? „
 — “ Ik heb er, ik heb er tot vrijen geen lust.
 Foei, foei, en laat me gerust !
 Ik bidde mijn paternosterken,
 Ik bidde ! „ zei dat kosterken !

“ Zeg, kosterken, zeg, waarom kust-de gij niet ?
 O ! Wist gij de vreugde die 't kussen biedt !
 Zeg ! Kosterken ? „
 — “ Ik heb er, ik heb er tot kussen geen lust.
 Foei, foei, en laat me gerust !
 Ik bidde mijn paternosterken,
 Ik bidde ! „ zei dat kosterken !

“ Zeg, kosterken, zeg, waarom trouwt-de gij niet ?
 O ! Wist gij hoe Liezeke U geren ziet !
 Zeg ! Kosterken ? „
 — “ Ei vind er schoon Liezeke in 't kosterken lust ?
 O ! O ! Nu leef ik gerust !
 Adieu ! mijn paternosterken !
 We trouwen ! „ zei dat kosterken !

“ *Luid op, gij Vlaamsche liederzang !
 Waar blijft gij met 't schoon weer zoo lang ? „*
 (Guido Gezelle).

ZEVENDE REEKS

'T KINDEKE SLAAPT

Herman Broeckaert

Dertele vliegjes, o laat uw grillekes!
 't Kindeke slaapt...
 't Kindeke met zijne roze billekes,
 Midden de lochting, (stillekes! stillekes!)
 't Zonneke look zijn oogjes toe:
 't Kindeke, nu van spelen moe,
 't Kindeke slaapt...

Moederke breit het een beste mutseke,
 't Kindeke slaapt...
 Vaderke vraagt: "Waar is ons prutseke?"
 't Sluimert zoo wel nu, 't blozerig dutzeke!
 Vaderke, ga niet al te dicht,
 't Kindeke mocht ontwaken licht...
 't Kindeke slaapt...

DE VERHUIZENDE MEID

Lambrecht Lambrechts

Te Laren wil ik niet wonen :
 Daar zijn de bazinnen te kwaad;
 Te Weert zou ik liever wonen :
 Daar zijn ze wat beter van aard.
 Me dunkt, daar zong ik den heelen dag :
 Tra-la-la-la! Tra-la-la-la!
 Daar werd mijn leven een schaterlach!
 Tra-la-la-la! Tra-la-la-la!

Te Laren wil ik niet wonen :
 Daar staat maar een huis of vier;
 Te Weert zou ik liever wonen :
 Daar brouwen ze lekker bier.
 Me dunkt, enz...

Te Laren wil ik niet wonen :
 Daar stuiven de straten van 't zand;
 Te Weert zou ik liever wonen :
 Daar staan ze met rozen beplant.
 Me dunkt, enz...

Te Laren wil ik niet wonen :
 Daar vond ik niet wel mijn gerief;
 Te Weert zou ik liever wonen :
 Daar had ik al spoedig een lief!
 Me dunkt, enz...

De Leeuwerik wil zingende den Hemel binnen.

Dertel : dartel.
Lochting : tuin.

Laren, Weert : plaatsnamen in Limburg, die door andere mogen vervangen worden.

VLAAMSCHE KERMIS

René de Clercq

Bezem uit! 't Is Kermis
Knechten, meiden, vrouwen, mans,
Heel de bonte zwerm is
Lustig aan den dans.

Een ander groep aan tafel
Eet visch en worst en wafel,
Oudwifje schinkt,
Oudventje drinkt,

Oud liedje deunt en klinkt:
Ha!

Niets zoo leutig-fraai en frisch
Als bezemboekerremis!
Niets zoo leutig-fraai en frisch
Als 't Vlaamsche leven is!

Zonder wufte poeders,
Zonder valsche lok in 't haar,
Schoon gelijk uw moeders
Over dertig jaar,
Mijne blonde, ronde deernen,
Blauwe oogen lijk laanteernen,
Een mond beroosd,
Een wang die bloost.
Een borst die zuchtjes loost.
Ha!

Niets.... enz....

Kerels, kloek als eiken,
Roode guit en bruine kwant,
Treden voor en reiken
Kluchtig u de hand.

Nu draven lijk de veulens!
Nu draaien lijk de meulens!
Totdat ge hijgt,
Terneder zijgt,

En warme kussen krijgt.
Ha!

Niets.... enz....

Trouwt en kweekt ge kindren,
Wordt ge van den ouden tijd,
Komt geen jonkheid hindren,
Als ze speelt en vrijt.

Oudmoederke en oudmanneke,
Kruipt dichter bij het kanneke,
En drinkt verheugd
Op al dat deugt,

Op oude en jonge jeugd!
Ha!

Niets.... enz....

Bezem uit: steekt allen den bezem aan uw woning uit! (oud-vlaamsch gebruik, dat nog in sommige dorpen voortleeft.)

BRIEF UIT VLAANDEREN

Theo Brakels

Mijn zoeterik, om u te schrijven
 Sloop ik op onzen zolder stil,
 Want moeder alles weten wil,
 En dan is 't weer lawaai en kijven.
 Zij borg den inktpot, maar geen nood,
 'k Schrijf met mijn eigen bloed, mijn
 [Fielken,
 En zoo mijn woord komt warm en rood,
 Van uit mijn zielken.

Och, moeder, zeg ik, maak geen smarte,
 Want 'k min den rijksten vent van
 ['t land ;
 Zijn oogen zijn als diamant,
 Ivoor zijn tanden, goud zijn harte.
 Hij is zoo mild dat moe hij maait
 Het goede graan dat andren eten,
 En met een kusje is hij gepaaid,
 En 't leed vergeten.

Mijn kerel, 'k zie u met uw hoedje,
 Den knapzak op, de getten aan,
 Nog op dien zwarten spoorrein gaan
 En zwaaien nog een laatste groetje...
 Ik ging naar huis met veel verdriet...
 Die Fransche meisjes zijn veel
 [mooier !
 Nu lach ik... Hij verstaat ze niet,
 Mijn harteschooier!

En als ik wanten zit te stikken,
 Terwijl de zonne buiten stookt,
 Dat heel den kouter gloeit en kookt,
 Ik denk: "Nu staat mijn duts te pikken..."
 En dat men zooveel Franschmans vindt,
 Die hijgend in die helle zwoegen,
 Niet voor 't gezin dat hem bemint,
 Maar voor de kroegen.

Die droeve dingen doen mij schrikken !...
 Moet zoo ik naar mijn kooitje gaan ?
 Mijn keerske dat gelijkt een traan,
 Het sloorke staat er van te snikken...
 — "Ei! Vrees niet dat mijn leeuw bezwijkt,
 "En bij hem heeft de kroeg geen
 [kansen...."
 't Lief keerske, dat een hart gelijkt,
 Gaat aan het dansen!

'k Moet gauw wat nieuws u overmaken:
 Dat Truike trouwt met langen Nant,
 Dat weer een huis is afgebrand
 En dat... en dat ik nu ga slapen.
 'k Droom altijd van die schoone dreef,
 Waar laatst wij wandelden, mijn
 [vriendje,
 Toen gij mij noemdet wat ik bleef:
 Uw trouw Katrientje!

*Niemand vergeet het lied, dat eens zijn moeder zong.
 (Prof. L. A. Dobbelsesteen).*

Getten : Beenstukkèn.

Kouter : akker.

Duts : bloed, sukkelaar.

Stoor : sukkel.

Franschman : benaming welke men in Vlaanderen geeft aan de werklieden, welke naar Frankrijk trekken om er den oogst af te doen.

JEZUS MOEDER

René de Clercq

— Jezus, zoete vriend,
 Hebben wij verdiend
 Zooveel liefde en smarten?
 Kent de wereld toch,
 Kent haar boosheid nog,
 Kent de koude harten :
 Hard als de krib, hard als het kruis,
 Hard voor kind en broeder!

— Mensch, mijn goede vriend,
 Ja, gij hebt verdiend
 Al mijn liefde en smarten.
 Ken de wereld toch,
 Ken haar goedheid nog,
 Ken haar warme harten.
 Had er een haard, had er een huis,
 Had er mijne moeder!

DE KWIKSTAART

Lambrecht Lambrechts

Daar riep een kwikstaart op de schuur:
 „ Kivik !
 Kom uit, vriendin! Kom uit, gebuur!
 Kivik ! „
 Hij sloeg zijn staartjen op en neer
 En kwinkeleerde keer op keer :
 “ Kivik! Kivik! Kivik! „

Katrijntje kwam in 't venster staan :
 “ Kivik !
 Lowietje sprak haar vriendlijk aan :
 Kivik ! „
 „ Nu wijkt de winter op den duur :
 „ Daar zit een kwikstaart op de schuur.
 „ Kivik! Kivik! Kivik!

— „ Katrijntje, nu ontdooit mijn hart!
 „ Kivik ! „
 — Lowietje, nu verdwijnt mijn smart!
 „ Kivik !
 — Nu zal weldra de lieve Mei
 „ Ons lokken naar de groene wei.
 „ Kivik! Kivik! Kivik! „

— „ En lokt een andre Mei ons uit,
 „ Kivik ! „
 „ Dan zijn we bruidegom en bruid,
 „ Kivik !
 „ Dan zijn we drie in plaats van twee :
 „ Een jonge kwikstaart schuifelt mee !
 „ Kivik ! Kivik ! Kivik ! „

ACHTSTE REEKS

Gelegenheidsliederen

HUWELIJKSLIED

A. V. Bultynck

Hand in hand en zij aan zij betreden
't Levenspad, met geurig groen beplant ;
Opgeruimd en met uw lot tevreden,
Saamgesnoerd in heil'gen liefdeband :

Volge die zegen

U alom,

Lach' hij u tegen,

Uit kruid en blom,

Op uwe wegen,

o Bruid en Bruidegom !

Lief en leed steeds met elkander deelen,
Samen zijn één hart en ééne ziel ;
Zalvend zoet elkanders wonden heelen,
Juichen saam om 't heil dat elk beviel :

Make dit streven

Doelwit uit,

Dat in uw leven

Alles omsluit,

Wat heil kan geven,

o Bruidegom en Bruid !

Moogt gij steeds met dankbaar hart ontvangen
Elk geschenk dat U de Hemel biedt,
Waardoor gij uw innigst zielsverlangen
Voor elkaars geluk bevredigd ziet !

Strale de zonne

Hel en klaar,

Van vreugd en wonne

Op 't jeugdig paar ;

Vloeie de bronne

Van Heil voor Hem en Haar.

EERSTE-COMMUNIELIED

Lambrecht Lambrechts

Gij mocht hem eindelijk dan zien rijzen,
Den blijden dag van uw verlangen !
Gij mocht uw God, uw Zaligmaker,
Dan in uw juichend hart ontvangen !

REFREIN :

Bid voor uw ouders, voor uw vrienden :
Dat God hun zege moge geven !
Gij zijt nu rein gelijk een engel :
Blijf, blijf een engel heel uw leven !

Geen mensch kan 't zoet mysterie peilen :
God liet zijn gouden hemelzalen,
Om voor een kind, zijn nietig schepsel,
Met al zijn liefde neer te dalen !

REFREIN :

Wil God nu reine wederliefde
En eeuwig trouwen dank bewijzen :
Zijn hartebloed kwam u verkwikken,
Zijn edel lichaam kwam u spijzen !

REFREIN :

VERJARINGSLIED

Lambrecht Lambrechts

Wij komen juichend U omringen,
Want 't is de dag van uw patroon.
Ons loflied roept ons aller vreugde,
Ons aller wenschen door ons woon!
Gij hebt het leven ons geschonken,
Met liefde uw zwaren plicht vervuld,
Ons voorgelicht en voortgeholpen,
O, met een eindeloos geduld!

REFREIN :

Dat U de Heer nog menig jaar
Den zegen van het leven spaar!
Zijn vrede zij uw zoetste loon,
Een zonnige ouderdom Uw rijkste kroon!

Gij hebt ons wee in slaap gezongen,
Ons traantjes lachend weggekust,
Ons vroom de handen leeren vouwen,
Bij 't werk ternauwernood gerust.
Gij hebt de zaden van het goede
Doen kiemen in ons jonge borst.
Gij hebt vergeten en vergeven,
Wanneer ik U bedroeven dorst!

REFREIN :

Gij hebt geleden en gestreden
Om ons tevredenheid te zien,
U willig 't zuurste brood gesneden
Om ons het zoetste lot te bien.
Hoe graag wij U vergelding bieden,
Vergelden kunnen wij het niet!
Maar eeuwig zullen wij 't gedenken :
Dat zweren we in ons plechtig lied.

REFREIN :

EERSTE MISSELIED

Odilo Hanssens

Uit grauwgrijzen toren zong 't feestlied der kerk
Met jub'lende klokken, in 't blauwgrijze zwerk ;
Uit breedopen poorten, langs dreunenden drempel,
Daar stroomde muziek en gezang uit den tempel,
En 't altaar ginds diep, onder donkere vout,
Het glansde zoo hemelsch van licht en van goud.

Wij hebben U, vriend, naar dien Thabor zien gaan,
Met stralende blikken aan 't altaar zien staan,
Uw gloria drong als een feestlied ten hoogen,
De wierook steeg walmend ter heilige bogen,
Als, bevende, priester, gij 't goddelijk brood,
Voor 't eerst aan uwe ouders ter zegening boodt.

Uw ouders dan zagen het kindeken weer,
Dat 's morgens en 's avonds zoo leutig en teer
Aan vader en moeder het kruiske kwam vragen,
Dat lijden en ziekte lijk allen moest dragen ;
Dat nu op de hoogten van 't priesterdom leeft,
En zelf nu aan de ouders zijn zegening geeft!

Zwerk : hemelent.

Vout : gewelf.

Thabor : berg in Syrië, waar Christus zich verheerlijkt aan drie apostelen toonde. Hier : altaar.

NEGENDE REEKS

KONINGINNELIED

Lambrecht Lambrechts

Ons landjen heeft een koningin,
 Die schoon is als een jonge fee ;
 Zij bloost gelijk een morgenwolk
 En lacht gelijk de lieve zee ;
 Haar taal is louter melodie,
 Haar oog, geloof en zonneschijn ;
 Haar hart heeft plaats voor heel haar volk,
 Voor arm en rijk, voor groot en klein.

Des luide de avondbee in ieder huisgezin :
 " o God ! Stort zegen op ons lieve koningin !,,

Met zaagmeel wordt de straat bevoerd,
 De stadsjeugd spant haar paarden uit ;
 De laatste tulp moet afgeknipt,
 De zwaarste klokken stukgeluid.
 Maar smacht de koningin naar rust,
 Plots dooft het licht op kaai en sloep,
 En met zijn schoenen in de hand
 Sluipt ieder zwijgend naar zijn stoep !
 Des luide de avondbee in ieder huisgezin :
 " o God ! Stort zegen op ons lieve koningin !,,

Zij rijdt de straten op en af,
 Gezeten in een gouden koets ;
 Zij wil de verste dorpen zien
 En gichelt mede in pret en poets.
 De geestdrift kent geen palen meer,
 Verschijnt zij in boerinnentooi ;
 Hoe vlamt haar slaap van 't Zeeuwsche goud !
 Wat staat de Friesche kant haar mooi !
 Des luide de avondbee in ieder huisgezin :
 " o God ! Stort zegen op ons lieve koningin !,,

En eindelijk murmelt in de wieg,
 Hoe zoet ! een kleine kindermoud,
 Bekrachtigd wordt het oude akkoord,
 Dat volk en vorstenhuis verbond.
 Met welke ontroering plots het sein
 Door Hollands trouwe gouwen vloog !
 Het tilde een vlag op ieder dak !
 Het wekte een traan in ieder oog !
 Des danke de avondbee in ieder huisgezin :
 " God stortte zegen op ons lieve koningin !,,

*Zingt onder 't werk een vroolijk lied ;
 Geen baas of knecht, die 't u verbiedt.*

VAN 'T MASEURKEN

Herman Broeckaert

Daar stak, op nen morgend, een jong maseurken
Zijn kapke door een spleetje van 't kloosterdeurken;

Cantemus Dominum!

Die wangjes, ze waren zoo bleek, zoo bleek,
En 't draaide zijn hoofdje en het keek, het keek

Naar alle kantem om...

Cantemus Dominum!

En ginder, ei zie! aan de kerk, bezijden,
Daar zag het er een huwelijkskoetske rijden.

Cantemus Dominum!

Hoe glimmend dat bruidjen in 't wit, helwit!
Hoe pronkend in 't zwart-gelijk-git, daar zit

De fiere bruidegom!

Cantemus Dominum!

En verder daar stak het zijn kapke door 't deurken,
En 't stond op zijne teentjes, het bleek maseurken;

Cantemus Dominum!

„Hoe zoet is de tucht — kloeg het, aangedaan —

„In 't klooster van Sinten Arjaan, Arjaan!

„O zalig heiligdom!

„Cantemus Dominum! „

Toen heeft het zijn hoofdeken ingetrokken,
Om rappekes het deurke weer toe te snokken,

Cantemus Dominum!

Het kropte in zijn keelke van grooten nood
En 't krijschte zijn oogjes zoo rood, zoo rood!

Ach! bleeke kloosterblom!

Cantemus Dominum!

Maseurken : nonneken, begijntje.

Cantemus Dominum : laat ons den Heer bezingen.

Snokken : rukken.

HET LIED VAN DEN LANDMAN

Theodoor Sevens

Wij drijven den ploeg door het land
 En zaaien dan graan op de voren;
 En werkend met nijvere hand,
 Zoo winnen wij weelderig koren
 En gaan wij den akker eens rond,
 Zoo welt ons een lied uit het hart :
 o Vlaandren, gezegende grond,
 Gij hoedt ons voor kommer en smart!

Wij drijven den ploeg door het veld
 En zaaien dan graan op de voren;
 Wij zijn niet bevreesd voor geweld,
 Geen rossen vertrappen ons koren.
 En zien wij den oogst in het rond,
 Zoo vloeit ons één lied uit het hart :
 o Vlaandren, gezegende grond,
 Gij hoedt ons voor kommer en smart!

Wij bergen den oogst in de schuur
 En duchten geen wintersche dagen;
 Dan schuiven wij dicht bij het vuur,
 En lachen met buien en vlagen.
 En slaan wij den blik in het rond,
 Zoo welt ons één lied uit het hart :
 o Vlaandren, gezegende grond,
 Gij hoedt ons voor kommer en smart!

KERELSLIED

Marten Hoste

Wie kerelsbloed in de adren heeft,
 Verheffe stout zijn lied;
 Het lied, waarvoor de Zuiderling
 Nog beeft en siddrend vliedt :
 Vliegt de Blauwvoet? Storm op zee!
 Vliegt de Blauwvoet? Druk en wee!
 Wie Kerelsbloed in de adren heeft,
 Verheffe stout zijn lied!

Wie Kerelsbloed in de adren heeft,
 Beminne vrij zijn taal,
 En zette fier den ijzren hiel
 Op vreemden tooi en praal!
 „Weg wat Walsch is! „ Dreun' zijn kreet,
 Weg wat valsch is, plicht vergeet!
 Wie Kerelsbloed in de adren heeft,
 Beminne vrij zijn taal!

Wie Kerelsbloed in de adren heeft,
 Ontrolle fier de vlag,
 Die wuifde op 't roemrijk Groeningveld
 Den elfden Julidag.
 Nogmaals dreune in 't krijgsgeschreeuw
 De oude strijdkreet; „Vlaanderen den
 [Leeuw „
 Wie Kerelsbloed in de adren heeft,
 Ontrolle fier de vlag!

*Wil geen te hoogen toon aanslaan,
 Daar 't U dan zelden goed zal gaan.*

Blauwvoet : valk, zinspelning op het wachtwoord
 « *Vliegt de Blauwvoet? Storm op zee!* » dat
 voorkomt in „de Kerels van Vlaanderen „
 (H. Conscience).

Walsch : Gallisch, Franschgezind.

Groeningveld : bij Kortrijk, waar de Slag der
 Gulden Sporen geleverd werd 11 Juli 1302).

HET KINDJE

August Van Cauwelaert.

Het woei een wabberwindeke
uit 't land van over zee,
en 't kwam een teere kindeke
gedreven naar de ree ;
't en had noch hoedje of schoentjes aan,
't en kon niet op zijn voetjes staan,
Dat teere kindeke !

Het gleed voorbij het klibbeke
en 't bootje raakte land ;
en 't staarden naar het schippeke
Twee menschen naar het strand ;
—„Zie die man... ons kindje, daar—en 't lacht,
„ons kind zoo lang, zoo bang verwacht,
„ons eerste kindeke !

En vader nam 't uit 't schuuiteke,
en 't spartelde als een puid,
en kuste op 't snoezig snuiteke
zijn vreugde en angsten uit.
—„Mijn lammeke, mijn hart, mijn bloed,
„dat me van weelde weenen doet,
„mijn blijde kindeke !,,

Hij lei 't in moeders handekes,
die 't zoende, zotgezind,
en bond als zijden bandekes
haar armen om haar kind.
—„Mijn kind, hoe meer ik voor u leed,
„hoe meer ge me u beminnen deedt,
„Mijn liefste kindeke !,,

Wabberwindeke : lispelwindje
Puid : kikvorsch.

TINEKE VAN HEULE

René de Clercq.

Tineken van Heule, ons maartje,
Kan werken gelijk een paartje,
Kan melken, kan mesten,
Kan schuren gelijk de besten.
Tineken van Heulen, ons maartje,
Staat hoog in de gunst van mijn vaartje,
En als moederke haar prijst,
Dat mijn zuster er om krijscht,
Dan lach ik een beetje in mijn baardje !
Liever dan een visch die in een goudzee zwenit,
Liever dan een vogel die geen sparen kent,
Liever dan een freule,
Tineken van Heule,
Tineken, ons maartjen, in zijn hemd !

Tineken heeft geld noch goedje,
Noch landeke, noch pandeke. noch koetje,
Noch huisje noch kruisje,
Noch een lappeke voor op mijn buisje,
Tineken heeft geld nog goedje,
Maar in den hemel is haar lachen en haar
[groetje.

Als ze trippelt naar de bron,
Met haar emmer in de zon,
En haar klompken vast aan haar voetje.
Liever enz.

Tineken van Heule, mijn minneken,
Op u staat mijn zoetste zinneken,
U lust ik, kust' ik,
Op uw harteke bouw en rust ik.
Tineken van Heule, mijn minneken,
Mijn poezelig dubbel binneken,
Leg u handeke in de mijn
En een bruiloft zal het zijn
Van een boer en een schoon boerinneken.
Liever enz.

Maartje : meid.

TIENDE REEKS

Studentenliederen.

HET ZIJN GEEN JONGENS

Rene de Clercq.

Het zijn geen jongens, de studenten :
 Hun kleurig petje zit hun puik,
 Hun baardje krolt, hun haar hangt sluijk,
 Een kleine bierton is hun buik.
 Het zijn geen jongens, de studenten,
 Maar heele venten !

Het zijn geen jongens, de studenten :
 En rooken ze uit hun lange pijp,
 Met een gezicht van vogelgrijp,
 De groene zelve zijn al rijp !
 Het zijn geen jongens, de studenten,
 Maar heele venten !

Het zijn geen jongens, de studenten,
 Zoo was het gister, zoo vandaag,
 Een goede mond, een goede maag,
 Eten en drinken doen ze graag,
 Het zijn geen jongens, de studenten,
 Maar heele venten !

Het zijn geen jongens, de studenten :
 Geen codex stoort hun republiek,
 Geen hygiëna maakt hen ziek,
 Geen wijsheid kort hun geesteswiek !
 Het zijn geen jongens, de studenten.
 Maar heele venten !

Het zijn geen jongens, de studenten :
 Ze zijn zoo week, ze zijn zoo warm,
 Neem geen soldaat, neem geen gendarm,
 Neem, meisje, een onzer bij den arm !
 Het zijn geen jongens, de studenten,
 Maar heele venten !

Krott : Krult.
Vogelgrijp : vogelschrikker.

DE GILDE VIERT

Rene de Clercq.

De gilde viert, de gilde juicht :
 Wat zit gij daar en blokt en buigt
 Nog over uwe boeken ?
 De wijsheid ligt maar in de kan ;
 Die ze elders zoeken wil, die kan,
 Doch laat hem, laat hem zoeken.

REFREIN :

Het beste biertje lust hem niet,
 Het liefste liedje sust hem niet,
 Het mooiste meisje kust hem niet.
 Hoog het glas! Hoog het hart! Hoog het lied!

De beker ruischt, de beker schuimt !
 Sa, makkers, frisch en opgeruimd
 Het glas aan uwe lippen !
 Die op zijn kamer koekeloert,
 Een geesversnipprend dwaasdeën snoert,
 Drink' water als de kippen !

REFREIN :

Het pijpke dampst in monkelmond
 En spreidt wellustig in het rond
 Studentikoze geuren !
 Die steeds aan perkamenten kluift
 En perkamenten reuken snuift.
 Krijgt perkamenten kleuren !

REFREIN :

De gilde juicht, de gilde viert !
 Hoera ! de pet omhoog gezwierd
 En nog eens hard geklonken !
 De blokker ligt reeds log en loom,
 Gekweld door naren bloklersdroom,
 Met drooge keel te ronken !

REFREIN :

TESTAMENT VAN EEN STUDENT.

Radman.

In het diepste mijner schoven,
Vond ik laatst het testament,
Van een jongen die te Loven
Lange jaren bleef student :
Gij die hier na mij zult leven,
— Klonk het — 'k heb op dit papier,
U mijn laatsten wil geschreven
Vóór mijn laatste pinte bier.

REFREIN :

Maak lawijd gelijk de donder!
Leuven ruste nooit in vrêe!
Keer ze daaglijks 't bovenste onder,
De oude Peetermannenstêe!

'k Laat u op mijn oude kamer,
Neen, te Leuven, zegt men „kot,,
Eenen stok gelijk 'nen hamer,
Hier en daar van 't vallen bot.
Hij en heeft in geen gevaren
Ooit zijns meesters hand verraân.
Mocht hij u ook lange jaren
Kloek en trouw ter zijde staan.

REFREIN :

'k Laat u nog hetgeen 'ne op aarde
't Kostbaarste en het liefste was,
Mijne muts die 't al vervaarde
En mijn vreugdig pinteglas.
Trek die muts u over de ooren,
Draai uw knevels in den wind ;
En gaat u in 't bier versmoren,
Bier uit mijne dekselpint !

REFREIN :

Zoo geraakt ge aan de oude dagen
Zonder eenen enklen traan ;
En vangt dan de wijze al klagen
Bij U jeremiaden aan ;
Als hij spreekt van brassig leven,
Of van schoonen tijd verspeeld,
Antwoord : 'k ben er al lang gebleven,
Maar ik heb me er nooit verveeld !

REFREIN :

*Bij het zingen komt het vooral aan op
het " hoe „.*

Schoven : laden eener kast.

Loven : Leuven.

Lawijd : gerucht.

Peetermannenstee : de stad Leuven, waar het ver-
maarde bier "Peeterman „ wordt gebrouwen.

Muts : pet.

DE FIJNPROEVERS

Lambrecht Lambrechts.

Wij hooren graag een praatje,
 Als 't niet te nuchter is ;
 We onthalen graag een liedje,
 Als 't fijn is, op een bis.

REFREIN :

Studenten moeten proeven,
 Aan elken disch, aan elken wijn !
 Studenten moeten proevers zijn !

Wij lezen graag een versje
 Als 't levensvreugde kweekt ;
 Wij koopen soms een boekje,
 Als 't van de meisjes spreekt !

REFREIN :

Wij leeren graag een lesje,
 Als 't niet te lastig valt ;
 Wij blokken soms een poosje,
 Maar denken spoedig : halt !

REFREIN :

Wij slapen graag een uurtje,
 En slapen dikwijls niet.
 Wat kan een buis ons deren,
 Als niet te vaak geschiedt !

REFREIN :

Zingende menschen, gelukkige menschen !

SCHACHTENLIEFDE

Walker

Uit "Ons Leven",

't Was toen het jaar te Meie ging
Met lantezonnegloed.
Een vlugge schacht te vrijen ging
Al met een meideke zoet.
Hij zong haar 't stille liefdelied,
Het harte gansch bewogen;
Zij hoorde 't maar geloofde 't niet:
Toch loeg ze uit bei haar oogen,
Dat meideke zoet!

En als het jaar nu Juli werd,
De zon spooog vlam en vuur;
Toen was 't de schacht zoo bang aan 't hert
Professors zien zoo zuur!
Toch kroop hij door de naaldenspleet
En liep zijn liefje vinnen;
Zij miek hem dan 'n duren eed:
"Ik zal u altijd minnen!,"
Dat meideke zoet!

En als het jaar te Juni kwam,
Dan was 't een droeve tijd:
De schacht die blokt zich stijf en stram,
En raakte 't meisje kwijt.
Hij droomde dag en nacht van haar
En schreef haar menig briefje;
Zij lachte erom, doch troostte maar
Als een goedzielig liefje,
Dat meideke zoet!

Het najaar bracht October mee
En ook den studietijd.
Hij spoedde zich naar Leuvenstee,
En zocht zijn lieve meid.
Maar laas! hij vond ze niet alleen
Hij kon 't schier niet gelooven!
Zij was getrouwd 'nen tijd geleên
Spijts al haar duur beloven,
Dat meideke zoet!

En die dit liedeken eerst bedacht
En 't dichtte in rijmekes zoet,
Hij was weleer een vlugge schacht,
En vrijde een meideke zoet.
Hij mind' haar en zij gaf haar woord.
Och! Meisjeswoorden vliegen!
Gij, vrienden, die dit liedeken hoort,
Ziet, dat ze u niet bedriegen,
Die meidekes zoet!

Het lied veropenbaart geheel het leven van een volk.

(Snellaert).

Schacht : pas aangekomen student.
Naaldenspleet : oog der naald.
Vinnen : vinden.
Miek : maakte.

CHAMPAGNE

August Cuppens

We zijn er door! Het droef geblok
 Is uit voor maand en dagen!
 Alla! Gezellen, nu op schok
 En rijkelijk ons kragen
 Besproeid met gouden vreugdewijn!
 De "kieremiëre", moet het zijn,
 Champagne!

Marieke, breng een half dozijn
 Van zilverhalskens boven!
 We gaan den Franschen perelwijn
 Met Vlaamsche kelen loven
 En doopen in het edel vocht
 Het ezelsvel zoo duur gekocht!
 Champagne!

Het gaat pof-pof, alhier, aldaar,
 De nectar is aan 't stroomen.
 Hij ziet zoo blond als 't zonnehaar
 Van 't liefken onzer droomen;
 Hij pinkelt zoo haar oogkens doen
 En smaakt zoo lekker als haar zoen!
 Champagne!

Zoo licht, zoo luchtig als een pluim
 Zijn jongen meiskesherten;
 Zoo vluchtig als champagneschuim
 Zijn onze minnesmerten;
 Studentenminne, meiskestrouw,
 Ze bruischen fel, vervliegten gauw!
 Champagne!

Kragen: meervoud van kraag of halskraag.

«*Kieremiëre*» het beste, nec plus ultra.

Zilverhalskens: champagnefllesschen.

Ezelsvel: perkament diploma

ELFDE REEKS

HET LIED DER VLAAMSCHEN
HOOGESCHOOL

Lambrecht Lambrechts.

Hunker niet langer naar gunsten meer!
Zijt gij de knecht, een ander de Heer?
Dappere deugden hebt gij geërfd;
Zeg wat gij durft en wat gij derft!

REFREIN :

Mannen van Vlaandren, schept zangen vol nieuwe
[vreugd: Zonnige droomen bezielen de nieuwe jeugd.
Zij vlecht ons wachtend land een gouden Aureool!
Leve de Gentsche Vlaamsche Hoogeschool!

Edele ridders van 't heilige recht,
Heerlijk rijzend in 't roode gevecht,
Dij uwe trits tot een machtige schaar,
Hou ende trou in 't wassend gevaar.

Bant gij uw taal naar keuken noch stal,
Klinkt zij in school en kloosterhal,
Heerscht zij in hut en heerenwoon,
Vriend en vreemd zal tuigen: Hoe schoon!

Wenscht gij een eind aan 't malle geschil,
Vlaming, donder een machtig: Ik wil!
Eischt gij: Het lichtet overal!
Eisch het met woord en daad: het zal!

VAN 'T SCHOONE WIEDSTERKE

Herman Broeckaert.

Daar lag een wiedsterken op het land,
Leve de jolige Lente!
Het pluise de kruidekens, rap van hand,
Leve de leutige Mei!
Zijn kapke en zijn kaakskens vlamden rood,
Het windeke woei de beentjes bloot...
Leve de Lente
In de Mei!

Elkeen die 't wiedsterke bezig zag,
Leve de jolige Lente!
Die riep uit de verte: "goeien dag,"
Leve de leutige Mei!
En 't lachelde. 't lachte 't meidje dan,
Op Jan en op Pier, op alleman...
Leve de Lente
In de Mei!

Maar stapte er 't pachterke langs het stuk,
Leve de jolige Lente!
Het wiedsterke kreeg het, o! zoo druk,
Leve de Leutige Mei!
Zijn hoofdeken neeg al meer en meer,
Zijn vingerkes misten keer op keer...
Leve de Lente
In de Mei!

En als het pachterke verder was,
Leve de jolige Lente!
Dan rees er het hoofdeke uit 't vlasgewas,
Leve de leutige Mei!
Het volgde zijn stappen langs 't gulden zand...
Het was er de schoonste vent van 't land!
Leve de Lente
In de Mei!

Wiedsterke: Een meisje dat aan 't wieden is, het onkruid aan 't uittrekken.

Pluise de kruidekens: uitpluizen, uitzoeken.

JAN EN ANNEMIE

René de Clercq.

Toen Jan, noch jong, een meisje nam, Hoe flink was Annemie !	Dan Jan de man kreeg woord noch schram, Maar kindren, twee en drie.
Een zonnebloem, een zoete lam, Een klare, bruine bie !	Hoe makkelijk leert ge uw tortels tam, Duivinnekens als die !
't Was in den oogst, bij werk en lust, Jochei ! Daar werd gedanst, gekust.	" Geen hand meer om voor drank en spel, Mijn huis, mijn hemel wordt geen hel !,
Maar 't schoonste paar Met donker haar	Dus koning in Zijn arm gezin
Was Jan en Annemie.	Stond Jan voor Annemie.

En toen die daar ter kerke kwam, Geen mensch en vroeg met wie. Zijn haar had van den hoornen kam Want preusch was Annemie.	En als er dan een vierde kwam Bij Jan en Annemie, Het kreeg het ook zijn boterham, Zijn plaats op schoot en knie.
Haar kleedje van gebloemd katoen, Daar zou ze zeven jaar mee doen. En: Leef de bruid ! Kaarsrecht vooruit,	Zij groeiden groot, zij werden vlug, Zij vlogen weg en nooit terug. En huns getween Voor goed alleen
Trok Jan met Annemie.	Zijn Jan en Annemie.

En hij blijft struisch en zij wordt stram,
En " Vrouwken „, zegt hij " zie,
" Al waart ge aan beide beenen lam,
Gij bleeft mijn Annemie. „
Hun brokje brood, hun schamel huis
En op hun graf hun eerste kruis,
Eén liefde, één lot,
Dat late God
Aan Jan en Annemie!

*Waar de man een liedje leert,
Hooft men zelden 't woord verkeerd.*

Bie: bij.

Struisch: sterk.

GRIETJE

Naar het Zuid-Afrikaansch
van P. J. H. te Groenberg,
door L. Lambrechts.

Griet, mijn schat,
Zeg, weet je wat?
De malle praatjes gaan:
Ze zeggen dat wij na een maand
Voor 't outer zullen staan.
Ik weet niet wat je plan mag zijn,
Maar 't mijne, Griet, is klaar.
Spreek jij een enkel vriendlijk woord,
Wij trouwen met elkaar.

Griet, mijn schat,
Zeg, weet je wat,
Dat ik een hoeve bouw
En mooie meubels heb besteld:
't Wacht alles net op jou.
Eén ding ontbreekt er, anders niets:
Wordt nu mijn zoete vrouw.
Ik draag je op mijn armen rond
En weer den minsten rouw.

REFREIN.

Grietje, mijn aardig Grietje,
Ik heb je toch zoo lief!
Wil luistren naar mijn liedje,
Mijn poezel Grietje, mijn hartedief!
Meimaand, nietwaar, is vrijmaand.
Je vader hoor' mij dra.
Aan mijn zij door 't leven gaan,
Mijn schatje, staat je dat niet aan?
Toe: zeg nu eindlijk: Ja!

Griet, mijn schat,
Zeg, weet je wat
Het volk nog verder praat?
Je hebt een schat van honderd pond,
Die op de spaarbank staat,
Zij zeggen: "Enkel voor dat geld
Loopt hij zijn Grietje na!,"
Doch was 't maar negen en negentig pond,
Ik smeekte nog: Zeg ja!

*Klaag nimmer om een klein verdriet,
Vergeet het in een lied, een leutig lied.
(L. Lambrechts.)*

BRIEF UIT FRANKRIJK

Theo Brakels

Mijn vrouwke lief, ik laat u weten,
 Van mijn gezondheid nu den staat:
 Als dat het op zijn Vlaamsch hier gaat.
 Veel werken en maar weinig eten.
 Maar of ik at of was op loop,
 Of koren pikte of wiede of schelfde,
 'k Dacht steeds aan U en ik verhoop
 Van U hetzelfde.

Wij zijn hier vele Vlaamsche gasten,
 Tien uren verder dan Parijs;
 Ons werk verdient een goeden prijs,
 Want zonder ons zou Frankrijk vasten.
 En vasten geeft een flauwen kop,
 Wij doen dat 's winters, niet uit boete,
 Maar, als het laatste geld is op,
 Omdat wij moeten.

Maar och! Waarom daarover klagen?
 Want pertig toch als vlinderkes,
 Zijn onze zeven kinderkes,
 Met kleine mondjes, groote magen.
 En is er soms waat brood te kort,
 En zinkt de moed tot in de schoenen,
 Wij krijgen toch, als 't avond wordt,
 Elk zeven zoenen.

'k Zal ook niet lang uit 't nestje blijven;
 't Wordt donker en ik ben zoo moe,
 Dat schier mijn oogen vallen toe,
 Wijl in de schuur ik zit te schrijven.
 Zoo, vrouwke, 'k heb u allen lief,
 Ik werp een kus U uit de verte.
 Tot wederziens, ik sluit mijn brief,
 Maar niet mijn herte.

Beheersche 't lied de werkzaamheid uws levens!
 (Rodenbach).

Doe naar de school ons bloeikes stappen,
 Want 'k ondervind, het is een troost,
 Als men van ver, aan vrouw en kroost,
 Zijn hart met letters kan doen klappen.
 En staat de wijsheid in een boek,
 Zij zullen daar hun plicht beschouwen.
 En nauwelijks uit de eerste broek,
 Niet loopen trouwen.

Hier spreekt men van de kerk te sluiten;
 Och, vrouwke, 't waar een droevig lot,
 Te leven zonder hoop op God
 Voor menschen zonder goed of duiten.
 Maar onze ploegbaas, kleine Fons,
 Zei: Heeft God hier de deur gekregen,
 Te liever komt hij ginds bij ons
 Met zijnen zegen

Zoo zit ons volk bij avondstonden
 Te praten aan de hoevepoort,
 Terwijl men Fielkes trekzak hoort,
 En wordt wat brood en spek verslonden.
 Dan de een na de ander zoekt zijn kooi,
 Geem pluimbed, hoor, maar zoo genomen;
 Men kan in stallen op wat strooi
 Van huis toch droomen!

DE DAHLIA

Lambrecht Lambrechts

Gij zijt, gij, even twintig,
 Daarbij, een halve heer ;
 Ik ben, ik, maar een boertje,
 En al zoo jong niet meer.
 Gij noemt uw lief een bloemtje,
 Een roosje, ik weet het, ja.
 Voor mij bloeit langs den Demer
 Een frissche dahlia.

Wanneer de kermis daar is,
 Met vlaai en kriekenbier,
 Dan gaan wij met ons meisjes
 Gekoppeld op den zwier ;
 Voorop gij beiden, netjes,
 Wij traagjes achterna ;
 Gij met uw geurig roosje,
 Ik met mijn dahlia.

En wordt het eindlijk zomer
 En is de vasten uit,
 Dan bindt ons de oude paster
 Tot bruidegom en bruid.
 Gij voert uw blozend roosje,
 Naar Brussel of naar Spa ;
 Ik leid naar scherpenheuvel
 Mijn dikke dahlia.

Demer : Rivier in Limburg.

Vlaai : vlade, rijst- of appeltaart.

Kriekenbier : bier, getrokken op krieken of kersen.

Paster : pastoor, zielenherder.

Scherpenheuvel : Bedevaartplaats in Brabant.

TWAALFDE REEKS

WIJ WILLEN !

Lambrecht Lambrechts

De Vlaming heeft geen Hoogeschool,
De Vlaming, hij alléén op aard,
Hij alléén !

Maar sprak hij onvervaard: "Ik wil er een!
Ik wil! Verstaat ge mij? Ik wil!,"
De Vlaming had een Hoogeschool!

De Vlaming heeft geen Vlaamsch Bestuur,
De Vlaming, hij alléén op aard,
Hij alléén !

Maar sprak hij onvervaard: "Ik wil er een!
Ik wil! Verstaat ge mij? Ik wil!,"
De Vlaming had een Vlaamsch bestuur!

Hij is niet meester in zijn land,
De Vlaming, hij alléén op aard,
Hij alléén !

Maar sprak hij onvervaard: "Ik wil het zijn!
Ik wil! Verstaat ge mij? Ik wil!,"
Hij was de meester in zijn land!

ZENDELINGSBEDE

Willem van Ham

Eénen heb ik mij verkoren,
Eénen heb ik trouw gezworen.
Eénen die mijn hart beviel,
Heb ik lief in zin en ziel:
Jezus!

Hoort, zijn stem vol liefdesmerte
Roept en lokt mij uit de verte.
Heer, ik heb uw stem gehoord:
Mij geschiede naar uw woord,
Jezus!

'k Wil uw kruise zonder klagen
Langs uw bloedig voetspoor
[dragen.
Lijden, sterven zooals Gij,
Onbekend, doch aan uw zij,
Jezus!

'k Wil van moederwonne weenen,
Zoo ik van de zwarte kleenen,
Uwe kindren, ééns maar, ach,
Eens uw Name hooren mag,
Jezus!

*Het zingen op een feestgetij
Brengt leven in de brouwerij.*

VRIJERSLIEDJE!

Herman Broeckaert

Als 't zomert, dan moet ik te lande zijn,
 In 't groen van de Vlaandersche velden!
 Daar wacht mij het "minnelic maechdelijn",
 Het meideke van de Schelde.
 Als 't zomert en alle de veugelkes vrijen,
 Als 't zomert overal,
 Ik laat u, mijn paterke, bid uw getijen,
 Wij moeten vrijen:
 Het vrijt overal!

Als 't zomert, dan leeft het zoowel, mijn hert,
 Het zwelt en het zwemt in genuchten,
 Terwijl haar klein voetje op de bloempjes terdt
 Haar lippekens verzuchten
 Als 't zomert en alle de veugelkes vrijen,
 Als 't zomert overal,
 Ik laat er den blokker zijn boeken verblijen,
 Wij moeten vrijen:
 Het vrijt overal!

Als 't zomert, nog is me de dag te kort
 Om alles, om 't àl te vertellen;
 Ons hertje geraakt er niet uitgestort,
 Lijk bronnেকে, staag aan 't wellen.
 Als 't zomert en alle de veugelkes vrijen,
 Als 't zomert overal,
 Ik laat er den rijkaard zijn kelders gedijen,
 Wij moeten vrijen:
 Het vrijdt overal!

Als 't zomert, dan voel ik een weelde op aard,
 Een jonste lijk 't groen in den velde,
 Een lust lijk het blauw waar mijn oog in staart,
 Naast 't meideke van de Schelde!
 Als 't zomert en alle de veugelkes vrijen,
 Als 't zomert overal,
 Ik laat er de oujonkmans, de domme, betijen,
 Wij moeten vrijen:
 Het vrijt overal!

DE OOIEVAAR

Hendrik Muyldermans

Ze zitten saam bij 't wiegskén,
 Gevoêrd met blauw satijn,
 Zijn blikken in haar blikken,
 Haar handjes in de zijn.
 Ze spreken reeds vol liefde
 Van 't kindje frisch en zacht.
 Bij d'ooievaar besproken
 En dagelijks verwacht.
 Het zal, zegt het vrouwken, met lachend
 [gezicht,
 Een jongetje wezen, het aardige wicht;
 Als vader zal 't heeten, het kindeken zoet,
 Als hij zal 't eens wezen en neerstig én goed.

Daarbuiten klinkt het blijde,
 't Geroep van d'ooievaar:
 "De winter is verdwenen
 De Lieve lente is daar!,"
 En binnen zoent de man nu
 Zijn vrouwken op den mond
 En zegt: "Geliefde, luister,
 Wat de ooievaar verkondt:
 Een meisje zal 't wezen, en 't kindeken fijn
 Zal, evenals moeder, een rozekeken zijn.
 Lijk moeder zal 't heeten, en 't wordt eene
 [vrouw,
 Als zij zoo gediensig, zoo minzaam en trouw!,"

Had de ooievaar geluisterd
 Daarbuiten bij de woon?
 Hij lei dien nacht in 't wiegskén
 Een dochter en een zoon.
 Zoo gaf de fijne vogel
 Aan man en vrouw hun zin,
 En vloog dan lachend weder
 De hooge wolken in.
 De kinderkens kregen van de ouders den
 [naam,
 Ze groeiden en speelden gezellig te zaam;
 En de ooievaar kwam wel in 't huizeken weer,
 Maar lei in het wiegskén geen tweelingen
 [meer.

VAN JAN DEN MOSSELMAN

Herman Broeckaert

Ja, zei Jan de mosselman,
 Trouwen is 'n plan, zei de man,
 Hadde ik maar 'n huis!
 Zei Jan.
 Bachten de bosselkes staat 'n kluis.
 Dààr, zei de paster, g'hebt een huis.
 Jan, mijne man,
 Wat zegt ge ervan?
 Dank! zei Jan.

Ja, zei Jan de mosselman,
 Trouwen is 'n plan, zei de man,
 Hadde ik maar 'n wijf!
 Zei Jan.
 Wanne de weef, maar tien keers vijf,
 Dààr, zei de paster, g'hebt 'n wijf!
 Jan, mijne man,
 Wat zegt ge ervan?
 Dank! zei Jan.

Ja, zei Jan de mosselman,
 Trouwen is 'n plan, zei de man,
 Hadde ik nu maar.... lust!
 Zei Jan.
 'k Drinkte te geren mijn pint in rust!
 Dank, menheer paster, 'k heb geen lust!
 Jan, mijne man,
 Blijft jonkman dan?
 Ja, zei Jan.

Bachten : achter.

Paster : pastoor, zielenherder.

Wanne : verkorting van Johanna.

Weef : weduwe.

Tien keers : tien maal.

Geren : graag.

KLOMPENLIEDEKE

René de Clercq

Kap ik mijn wilgen blokjes,
 Parenwijs uit den boom,
 'k Zie ze onder broeks of rokjes,
 Haperend aan den zoom.
 Klompn aan den voet,
 Klompn aan den voet,
 Staat onze guitjes goed!

Glad om er in te slieren;
 Licht om er mee te gaan;
 Hol om er in te tieren!
 Hard om er mee te slaan!
 Klompn aan den voet,
 Klompn aan den voet,
 Staat onze guitjes goed!

Lijken ze plomp en pover,
 Leerzekens gaan niet voor.
 Aan! En de stoppels over!
 Uit! En de beken door!
 Klompn aan den voet,
 Klompn aan den voet,
 Staat onze guitjes goed!

Bakt u de vorst op 't water
 Koeken van zijn fatsoen,
 Niets, om te glijden, gaat er
 Boven een houten schoen.
 Klompn aan den voet,
 Klompn aan den voet,
 Staat onze guitjes goed!

Kinderen van den buiten,
 Klompkens bruin van rook!
 Op! Als de leerkens sluiten,
 Sluiten de klompkens ook!
 Klompn aan den voet,
 Klompn aan den voet,
 Staat onze guitjes goed!

Pover : arm, gemeen.

DE RTIENDE REEK

KALME RUST

Hendrik Muyltermans

De bloemekens nigen
 Het kopken ter rust ;
 De vogelkens zwijgen,
 In sluimer gesust ;
 Het windeken schommelt
 De bladerkens zacht
 En 't bronneken mommelt :
 " Slaapt, lieven, 't wordt nacht ! „

De kinderkens vouwen
 De handekens teer
 En knielen, de trouwen,
 Voor 't beddeken neer ;
 En moederken legt dan
 Hen onder en lacht,
 En zoent hen en zegt dan :
 " Slaapt, lieven, 't wordt nacht ! „

En engelkens zweven
 Langs bloemen en blaân,
 En lonkende geven
 Ze er perelkens aan.
 Ze zoenen de kleinen
 In 't kamerken zacht
 En fluistren, de reinen :
 " Wij houden de wacht ! „

PASCHEN

Willem Gijssels

Paschen, Paschen,
 Hooggetij !
 't Leven van de banden vrij,
 Komt gestegen uit der eerde,
 Zooals Christus wederkeerde,
 Glanzend uit den stillen dood.
 Hallelujah ! God is groot !

Paschen, Paschen,
 Hooggetij !
 Klokken klinken hemelblij.
 Zweven hare bronzen tongen,
 Tot het wonder was voldongen,
 Thans verkonden zij den groet :
 Hallelujah ! God is goed !

Paschen, Paschen,
 Hooggetij !
 't Juk des winters is voorbij.
 Onder nieuwen zonnezegen
 Plant het zaad, weldra gedegen,
 Hier op aard een paradijs.
 Hallelujah ! God is wijs !

*Zingt iemand soms iets minder net,
 Dat Volkszang 'm op zijn nummer zet !*

DE VOORSPELLING (*)

Lambrecht Lambrechts

Verkondig, koekoek in het hout,
 Na hoeveel jaar mijn broeder trouwt.
 Ik weet, gij zijt een tovenaer
 En elke roep beduidt : een jaar.
 Welaan, gij kent mijn broeder wel?
 Voorspel zijn lot, — ik tel.
 (De koekoek roept).
 Zoodus, mijn broeder trouwt na 't derde jaar...
 Het wachten val hem niet te zwaar!

Verkondig, koekoek in het hout,
 Na hoeveel jaar mijn zuster trouwt.
 Ik weet, gij zijt een tovenaer
 En elke roep beduidt : een jaar.
 Welaan, gij kent mijn zuster wel?
 Voorspel haar lot, — ik tel.
 (De koekoek roept).
 Zoodus, mijn zuster trouwt na 't eerste jaar...
 Ik wou dat ik mijn zuster waar!

Verkondig, koekoek in het hout,
 Wanneer ben ik, ik zelf getrouwd?
 Ik weet, gij zijt een tovenaer
 En elke roep beduidt : een jaar.
 Welaan, gij kent mijn trouwlust wel?
 Voorspel mijn lot, — ik tel.
 (De koekoek roept).
 Zoodus, gij stelt mij uit voor zeven jaar!...
 Dat mij... dat mij de Hemel spaar!

(*) Ontleend aan de Limburgsche folklore, die beweert, dat de meisjes, om te weten, wanneer zij zullen trouwen, moeten luisteren hoe dikwijls de koekoek achtereen roept. Zooveel maal hij roept, zooveel jaar moeten zij wachten.

STANTJE EN WANTJE

Herman Broeckaert

Stantje hield zijn Wantje staan,
 Stantje sprak zijn Wantjen aan,
 Onder de oude linde :
 " 't Vrijen duurt zoo lang reeds nu,
 Wantje, zeg, bevalt het u,
 Trouwen, mijn beminde ? „
 Schuchter sloeg zij de oogen neer
 Maar ze neep zijn handen teer,
 " Ach, mijn Stantje,
 Ba ja ! „, zei Wantje.

Wantje werd dolgraag bemind,
 Wantje schonk hem kind op kind,
 Stantje, den beminde.
 Zeven kleuters, hand aan hand,
 Spelen in het mulle zand,
 Onder de oude linde ;
 Dan kijkt Stantje Wantjen aan :
 " Is de koop daarmêe gedaan,
 Ba ? „, zei Stantje,
 " Ba neen ! „, zei Wantje.

Stantje van Wantje zijn nu stram,
 Zitten samen aan den stam
 Van die oude linde ;
 Deelen daar in zoeten vrêe
 't Spel van hun kindskinders mêe,
 Al die teerbeminde.
 Stantje grijpt haar handen teen :
 Drukt zijn Wantje in stilte een zoen,
 " Ach, mijn Stantje,
 " Mijn schat ! „, zegt Wantje.

HET MEISJE VAN DEN BUITEN

Willem Gijssels

Ziet ze door de straten gaan
 Met haar beste kleeren aan,
 Die zoo flink de leest omsluiten ;
 Met haar hoedje vol fatsoen,
 Rood van rozen en pioen !
 't Is het meisje, 't is het meisje,
 't Is het meisje van den buiten !

Ja, ze wordt het wel gewaar,
 Dat er oogen hier en daar
 Vriendlijk kijken door de ruiten,
 't Mag wel zijn, is haar besluit,
 Want ze gaat er vast op uit,
 't Lieve meisje, 't lieve meisje,
 't Lieve meisje van den buiten !

Al de jongens van de stad
 Roepen gretig : Welke schat !
 Danig dat haar ooren tuiten.
 't Allenkant is 't één bekeer,
 Elken stap een vrijer meer !
 't Is het meisje, 't is het meisje,
 't Is het meisje van den buiten !

Kermis zegt ze, moet er zijn,
 Anders werd ik wel begijn,
 Maar ik laat de vleiers fluiten.
 Als ik trouw op mijnen toer,
 't Zal niet zijn dan met een boer ;
 'k Ben het meisje, 'k ben het meisje,
 'k Ben het meisje van den buiten !

*Als de diepe herten zwellen
 Van ons jongere Vlaamsche Diet,
 Al de bronnen gaan aan 't wellen
 En zij zingen 't Vlaamsche Lied.*

(Hugo Verriest).

VEERTIENDE REEKS

KARLIJNTJE

Lambrecht Lambrechts

Zij kwamen van Ter Bosch gereden,
 Waar 't groote kermis was :
 De pachter en de pachteresse,
 Karlijntje, blond als vlas.
 De pachteresse zei bekommerd :
 " Daar flikkert al een star !,
 Intusschen zat Karlijntje stil te droomen
 Van achter op de kar.

Een knaap trad uit het hooge koren
 En wipte naderbij ;
 Het was een stoute, vlugge kerel :
 Daar zat hij aan haar zij.
 De boer sprak van de kermisfeeste,
 Was lollig als een nar,
 Terwijl de handjes naar elkander tastten
 Van achter op de kar.

Een logge wolk kwam aangewenteld,
 Zoo donker als een muur ;
 Zij scheurde plidderpletsend open
 En spoog de lucht vol vuur.
 Het ging te vierklauw door de bosschen,
 Abeel voorbij en spar,
 Terwijl de lipjes naar elkander zochten
 Van achter op de kar.

De minnaar zei : " Adieu, Karlijntje „,
 En sprong weer op de baan.
 Karlijntje had in heel haar leven
 Geen mooier reis gedaan.
 Nog nooit gevoelde zij haar zinnen
 Zoo lekker in de war...
 Ik wensch u allen zulk een leutig tochtje
 Van achter op een kar.

PEETJES BRIEF (*)

Lambrecht Lambrechts

Mijn droomen volgen U, mijn jongen,
 Ver over 't verre watermeer.
 Goddank! mijn oogen bleven helder
 En zie, ik krabbel nog wat neer...
 Al dreigt de kou : "Blijf bij uw kolen.,,
 Uw peetje beeft niet als een riet ;
 Mijn borst is nog een harde koffer...
 Ik sterf nog niet !

Wanneer in huis de vreugde schatert,
 Wanneer er droef gezwegen wordt,
 Wordt ook voor U een glas gedronken,
 Wordt ook voor U een traan gestort.
 Wij weten immers, beste kerel,
 Gij denkt in Congo ook aan ons ;
 Gij ook bidt gaarne voor uw peetje
 Een vaderons.

De fiere lessen niet vergeten,
 Die ik U menigmalen gaf ;
 Uw peetjen, ik, en zij, uw meetjen,
 Het zal haar troosten in het graf.
 Pas op! uw plichten trouw vervullen :
 Het geldt uw eer, uw vaderland ;
 Ik hoop, gij zult nog eenmaal klimmen
 Tot kommandant.

En komt gij eindelijk, eindelijk weder,
 Met drie vier kruisen op de borst,
 De bruine handen vol geschenken,
 Vraag dan verlov aan uwen vorst ;
 Snel toe, omhels, drink uit, kniel neder,
 Vertel ons waar en wie en hoe ;
 En sluit... en sluit uw dierbaar peetje
 Dan de oogen toe.

(*) Peetje : grootvader.
 Vaderons : het gebed : " Onze Vader „.

SPROOKJESWEELEDE

Lambrecht Lambrechts

Zij zat te drøomen in 't geurige gras,
 Dat ze op en top een prinsesje was...
 Ze ontwaakt. Ei, zeg, wie nadert daar ?
 Een jeugdige man met goudblond haar!
 Zijn oogen zijn louter zonneschijn
 Zoud diè de schoone prins al zijn ?...
 Het sprookje begint...

Hij keerde weder elken dag ;
 Zij duizelde als zij hem komen zag.
 Zij beefde gelijk een wilgenblad,
 Wanneer hij vleide : " Mijn engel, mijn schat !,,"
 Zij keek hem de woorden uit den mond :
 Als bloemen vielen zij op den grond...
 Het sprookje gaat voort...

Hoe spoedig vlamde de zomer voorbij !
 Zijn plaats bleef ledig aan haar zij.
 Zij ijldde de heuvels op en neer,
 Zij smeekte en kermde : " o God, voer hem
 [weer !,,"
 ... Toen zonk zij weenend voorover in 't gras,
 Begrijpend dat zij bedrogen was...
 Het sprookje is uit...

VLAANDERENS MAAGD

Hendrik Muyltermans

Vaak rees zij uit der eeuwen nacht,
 Gelijk de zon uit 't neevlig duister,
 Met ongeëvenaarden luister,
 In 't gouden kleed van roem en macht.
 Een leeuw hield aan haar voet de wacht
 En, schudde hij vergramd de manen,
 Dan bogen trotsche legervanen
 En vorsten beefden voor zijn kracht !

Men zag haar, 't is niet lang gelèen,
 In schamel hulsel neergezonken,
 De handen lijdzzaam vastgeklonken,
 Miskend, misprezen en vertrèen.
 En schimmen doolden om haar heen
 En zuchtten : " Is dat zij, die de aarde
 Verbaasde met haar reuzenwaarde ?
 Als 't zoo is, ween dan, Vlaandren, ween !,,"

Maar sedert rees zij op, verwoed ;
 Haar boezem zwelt, haar oogen gloeien :
 Ze bijt en schudt de lage boeien
 En smakt ze neder vóór haar voet.
 Weer bruist in haar het Vlaamsche bloed :
 Zij knielt niet meer voor vreemde snoodheid,
 Maar werkt zich op tot eigen grootheid
 Met Vlaamsche kracht en Vlaamschen moed !

De Vlaamsche Leeuw staat weder pal !
 Hij blikk den vijand fier in de oogen,
 Trots laffe list en nijdig pogen,
 Trots hoongelach en strijdgebral !
 Daar waakt hij trouw op Vlaandrens wal
 En, wat ook spot en logen brouwen
 Om Vlaandrens Maagd weer neer te klauwen
 Hardnekkig brult de leeuw : " 't En zal !,,"

VAN DEN WITTEN EZEL

Lambrecht Lambrechts

Ik heb geen andren schat op aard,
 Dan mijnen witten ezel;
 Maar is hij geen fortuintje waard,
 Mijn goeden, witten ezel?
 Hij vergt zoo weinig voor zijn maag :
 Een rauwe distel langs de haag
 Voldoet mijn witten ezel.
 Toe, lieve meid, toe, spreek het uit,
 En wordt vóór God mijn zoete bruid :
 Gij krijgt mijn witten ezel!

Ik voer u 's Zondags naar de mis
 Met mijnen witten ezel;
 Geen dorpken waar het kermis is,
 Of 't kent mijn witten ezel.
 Gij schuurt zijn koperplaten rein :
 Dan vlamt een dek van zonneschijn
 Op onzen witten ezel.
 Toe, lieve meid, toe spreek het uit,
 En wordt vóór God mijn zoete bruid :
 Gij krijgt mijn witten ezel.

En voor ons kindren, wat een pret,
 Zoo'n mooien, witten ezel!
 Zij worden op zijn rug gezet :
 Vooruit nu met den ezel!
 Ik zie ze al dansen hand aan hand
 En lachehd tuimlen in het zand
 Rond onzen witten ezel.
 Dank, lieve meid, uw oog spreekt het uit :
 Gij wordt vóór God mijn zoete bruid,
 Hier, neem mijn witten ezel!

BROUWERSLIED

Herman Broeckaert

Ei, spreekt ge mij van 't Vlaamsche land,
 De kerel die de krone spant,
 Dat is de brouwer!
 De milde lesscher van den dorst,
 Dien eert de Vlaming als een vorst,
 Den gullen brouwer!
 Wie hem niet mint, die haat de jeugd!
 Wie hem veracht, veracht de deugd!
 Leve de brouwer en leve de vreugd!

Zijn kelders mogen donker zijn,
 Ze bergen licht en zonneschijn
 In volle tonnen!
 Ja, zoet is 't langs een lentelaan,
 Maar zoeter langs die reken gaan
 Van volle tonnen!
 Wie die niet mint, die haat de jeugd!
 Wie die veracht, veracht de deugd!
 Leve de brouwer en leve de vreugd!

Geen koningskoets en streelt het oog,
 Lijk 's brouwers kar — dat prachtvertoog!
 Vol Vlaamsche bieren!
 En liever als lakeien, ja,
 Sla 'k simple knechts met kannen gâ
 Vol Vlaamsche bieren!
 Wie die miskent, die haat de jeugd!
 Wie die veracht, veracht de deugd!
 Leve de brouwer en leve de vreugd!

Ei! spreekt ge mij van 't Vlaamsche land,
 De dokter die de krone spant,
 Dat is de brouwer!
 Zet rap een kanne aan uwen mond
 En al wat ziek is wordt gezond!
 Goed heil den brouwer!
 Wie hem niet mint, die haat de deugd!
 Wie hem veracht, veracht de jeugd!
 Leve de brouwer en leve de vreugd!

KONINGIN DER BELGEN

W. Th. van Soest

Koningin der Belgen
 Teerbeminde vrouw,
 't Pand van onze harten
 Zij ons liefde en trouw.
 Deel in onze vreugde,
 Deel in onze smart;
 En geniet den zegen
 Van het Belgenhart!

Koningin der Belgen
 Eedle Majesteit
 Wees ons blijde engel
 In dees droeven tijd.
 Blijf, o blij vorstinne
 In uw eenvoud groot;
 Onze leus zal wezen:
 Trouw tot in den dood!

Koningin der Belgen
 In Uw harte rust,
 Al ons hoop en weelde,
 Al ons roem en lust.
 Zie dan op ons neder
 Van uw fieren troon;
 't Belgenvolk zal strijden
 Voor uw vorstenkroon.

AAN MIJN BELGEN BIJ DEN YZER

Karel van den Oever

Laaien uwe bajonetten
 Ros van gloed;
 Blinkt het koper der trompetten
 Rood als bloed;
 Ziet gij ginds uw Vlaandren blaken,
 Hoort ge uw steden spokkrend kraken,
 Belgen, houdt dan moed!

Flapt een doodswind uit het Noorden
 In de vaan;
 Wervelt smoor uit Vlaandrens oorden
 Op u aan;
 Ziet gij ginds uw Vlaandren rooken
 En uw steden knerpend smoken,
 Belgen, blijft dan staan!

Ach! Hoort gij een gillend schreien
 Uit dien brand;
 Ziet ge bloedschijn op de weien
 Van uw land;
 Hoort ge soms, door bosschen, hagen,
 De angstkreet van uw volk opvlagen,
 Belgen, houdt dan stand!

Rijst soms uit den doom der duinen
 't Vaderhuis...
 Wie, wie blaakte 't straks tot puinen?
 't Is de Pruis!
 Prangt dan, Belgen, uw geweren,
 Gaat den valschen vijand keeren,
 Broeders, houdt u struisch!

*'t Zingen is de stem der blijheid
 Die elk leed en last bespot*

(Prudens van Duyse)

HET LANDJE VAN BELOFTE

Ons landje was een landje van belofte,
Nu vat, nu tuigt het iedereen.
Waar vloeide 't niet van melk en honig over?
Nu spookt een baaierd om ons heen.

REFREIN :

Mijn klein, mijn lief arm landje toch!
Hoe bloedt mijn hart, wanneer ik U aanschouw!
Maar ach! hoe groeit mijn liefde voor uw grond
Bij 't groeien van uw rouw.

Mijn landje was onschuldig als een schaapje,
Terwijl de wolf zijn tanden sleep.
Hij wist: "Het mooiste brokje van de wereld!,"
Vandaar dat hij zoo happig greep.
Mijn klein enz.

Ons landje was een hymme aan den vrede
En heilig waanden wij ons recht.
De wielen ronkten en de torens luidden...
De krijg heeft alles plat gelegd!
Mijn klein enz.

NAAR SCHERPENHEUVEL (*)

Een groevig oudje toog naar Scherpenheuvel,
En zakte voor Maria neer.
Haar jongen had in 't Luikerland gevochten,
En sinds geen brief, geen tijding meer.
— "Gij ook, Gij hadt weleer Uw kind verloren
En weet hoe 'n moeder kan beminnen.,"
Zij bad en bad, 't belovend woord indachtig:
"Wie aan blijft houden zal verwinnen.,"

Het oudje toog opnieuw naar Scherpenheuvel,
Gewapend met een dikken tuil:
Kijk, mooie dahlia's en zonnebloemen,
Naast Capucientje en leeuwenmuil.
— "Bewaar mijn jongen blozend als die bloemen,
En leid hem weer mijn huisje binnen!,"
Hoe zong het hooplied, onder 't huiswaarts keeren:
"Wie aan blijft houden, zal verwinnen!,"

En nogmaals strompelt zij naar Scherpenheuvel,
Terwijl ze een bonten wimpel zwaait:
Het zijn de reepen van het Belgisch vaandel,
Met eigen hand aaneengenaaid.
— "Nietwaar, Gij brandt van liefde voor ons leger,
En voor ons vrome huisgezinnen!,"
Zij keert terug! Haar zoon staat op den drempel!!
Zij wist wel, dat zij zou verwinnen!

(*) *Scherpenheuvel*: bedevaartplaats in Brabant.
Capucientje: O. Indische kers.
Reepen: strooken.

WAT MOEDER SCHREEF

't Zijn droeve dingen, die ik moet vermelden,
 Mijn zoon, ik bedel om wat troost bij U.
 Ons dorpje werd, eilaas, de prooi der vlammen,
 De lieden dwalen door de velden nu.
 Een schamel boerken heeft mij wat geholpen
 En laten slapen in zijn korenschuur.
 Ik schrijf u met het potlood van zijn knaapje,
 Onleesbaar, maar mijn oogen zijn vol vuur.

Geen schaaap. geen rund meer in de boeren-
 [stallen :

De dieven hebben alles buitgemaakt!
 Hoe jammer van mijn viggen en mijn eendjes!
 Geen één is uit het brandend huis geraakt.
 De boomen hebben vruchten meer noch blaren,
 Als in den winter zijn de velden naar,
 En kraaiendrommen komen aangedonkerd,
 Op zoek, gij kunt wel raden, kind, waarnaar.

Ach, onze paster, onze goede paster
 Werd neergeschoten vóór het kerkportaal.
 De burgemeester en zijn oudste jongen,
 Ze hebben hen verdronken in 't kanaal.
 De hoefsmid moest de rosse boeven volgen,
 En niemand heeft nog iets van hen gehoord.
 Zijn dochter werd, vóór de oogen van haar
 [moeder,
 Wreedaardig met een bajonnet doorboord.

Wie dient hier op te treden om te wreken?
 Ons Heer, nietwaar, de straffer van het
 [kwaad,
 En gij, ook gij, met uw gestaalde makkers:
 Ik hoop 'dat gij uw wreeden plicht verstaat.
 Vooruit! Hou goeden moed! En vecht als
 [leeuwen!
 Schenk geen gena! Verschiet uw laatste
 [kruit!
 En moet het, móet het, sterf voor 't lieve
 [België!
 't Is met dien raad, dat ik mijn briefje sluit.

HET KRIJGERTJE

Het krijgertje wipte naar buiten,
 Gewapend met trommel en roer,
 Gebroeckt als een Belgisch plotje,
 Wat miek het een leutig rumoer!
 Ram, plam, plam!

— "Naar huis met uw trommel, pagadder!",
 Klonk plots het gebiedende woord.
 Maar 't ventje verstond den oelaan niet,
 En trappelde en trommelde voort.
 Ram, plam, plam!

Het werd door den grimmigen schutter
 Vóór de oogen der moeder geveld.
 De vingertjes hielden bij 't sterven,
 De stokken nog vinnig omkneld.
 Ram, pl... p...

Plotje: volksbenaming voor infanterist
Pagadder: kleine snaak.

MIJN FIENTJE

Bernard Bolle

Toen ik voor 't eerst mijn Fientje zag,
 Toen voelde ik reeds de min ;
 Ze lonkte met haar schalkschen lach
 En liet me daadlijk in.
 Ik nam haar handjes in de mijn,
 En vleide met een stemke fijn:
 Mijn ratteke,
 Mijn schatteke,
 Mijn lieve, lekkre meid ;
 Mijn kikkerke,
 Mijn dikkerke,
 Wil dat ik met U vrijd.

Ze zei niet ja, ze zei niet neen,
 Maar sloeg haar oogskes neer ;
 Ze jekte: "Jongen, ga toch heen,!"
 Maar ach! Ze zei 't zoo teer....
 Toen keek ik Fientje smachtend aan
 En vroeg: "Zeg, willen we trouwen gaan?,"
 Mijn ratteke,
 Mijn schatteke,
 Mijn lieve, lekkre vrouw.
 Mijn kikkerke,
 Mijn dikkerke,
 Wil dat ik met U trouw.

Nu zijn we sedert lang getrouwd,
 En hebben reeds zes klein
 En nimmer heeft het ons berouwd :
 Wij vragen een dozijn!
 De oudste trekt de wieg gezwind,
 Waarin ons jongste, liefste kind.
 Een ratteke,
 Een schatteke,
 Een kleine marremot.
 Een kikkerke,
 Een dikkerke,
 Een lekkre, malsche dod!

DES WINTERS ALS HET REGHENT

Des winters als het reghent,
 Dan sijn de paetjes diep, ja diep ;
 Dan comt dat lose vischertjen
 Visschen al in dat riet, ja riet.
 Met sinen rijfstoc, met sinen strijkstoc,
 Met sinen lapsac, met sinen cnapsac,
 Met sine leere, van dirre don deere,
 Mit sine leere laersjes aen.
 Dat losse molenarinetje
 Ghinc in haer deurtje staen, ja staen,
 Omdat dat aerdich vischertje
 Voor bi haer henen sou gaen, ja gaen,
 Met sinen enz....

— „ Wat heb ic jou misdreven,
 Wat heb ic jou misdaen, ja daen,
 En dat ic niet met vreden
 Voor bi jouw deurtje mag gaen, ja gaen.
 Met minen enz...,

— Ghi hebt mi niet misdreven,
 Ghi hebt mi niet misdaen, ja daen,
 Maer ghi moet me driemael soenen
 Eer ghi van hier meucht gaen, ja gaen.
 Met uwen enz....

ALS WY DEN HANDEL WEL DOORZIEN

Als wij den handel wel doorzien,
 Zoowel van jong als van getrouwde lien,
 Ik en vinde niet een,
 Onder groot of klein,
 Vrij zonder gebreken ;
 Nochtans klapt men dikwils agter 't gat
 Van d'een en d'ander, ik weet niet wat ;
 Maer daer word meest gezeyd
 Onder de jongheid,
 Waer dat men mind of vreyd.

Ten eersten, vind men een jongeman,
 Die hem zoo stil houd als hij kan,
 En die zijn geld bespaert
 En bijeen vergaert
 Zonder te drinken ;
 Men zegt alom : het is een prij,
 Zoo hij sterft wat heeft hij meer als wij ?
 Het is een zotten kwant,
 Ja, een misverstand,
 Die houd het voor een schand.

Vind men ergens nog eene maegd
 Die haer wat stil en eerbaer draegd,
 Men hoort zoo dikwils aen :
 De waterkens die staen,
 Zyn zoo diep van gronden ;
 Is een dochter geestig of plaisant,
 Men zegt : het is een lichte dant ;
 Blyft zy lang zonder man
 Wat zegt men daer van ?
 Dat zy geen krygen kan !

Spreekt een jongman met een meyd,
 Daer word ook genoeg van hem gezeyd ;
 Men spaert geen faem of eer,
 Ik heb het menig keer
 G'hoort en ondervonden
 Principael als het op trouwen gaet ;
 Momus snuyter vliegt dan langs de straet,
 En spouwd daer veel fenyn ;
 Een ieder weet het zyn,
 Zoowel by groot als kleyn.

Den jongman is te groots, te pront,
 Hy is te zwart, te rost, te blont,
 Hy is te stil, te zot,
 Te dwaes of te bot,
 Te ryk of te arm ;
 Hetzelfde wordt ook van de bruid gezeyd
 En g'heel haer familie wordt uytgeleyd ;
 Den handel en 't gedrag
 Komt dan al voor den dag,
 Meer als men weten mag.

Als men dan ook een man vind,
 Die zyn vrouw volgens plicht bemind.
 Hy word begett, bespot,
 Men zegt : 't is een zot,
 't Is een vrouwenstreelder ;
 Vind men ergens een goede vrouw,
 Die haren man bewyst eer in de trouw,
 Dan komt er een deel van zin,
 Die zegt : 't is een zottin
 Zy volgt hem te zeer in.

Geen knecht, geen meyd, geen vrouw of man,
 Die iedereen zynen zin doen kan ;
 Maer die hier vroeg en laet
 Van een ieder praet
 Heeft de meeste fauten ;
 Daerom al die hier bezyden staen,
 Leert dit lied waerin ik u vermaen ;
 Dat ieder zynen hof
 Reynigt van vuyl en stof ;
 Dan verdiend hy den lof.

DAER WAS EEN KWEZELTJE

Daer was een kwezeltje die 't al wil verstaen,
 Die meynde zachtjes in den hemel te gaen
 Op hare zokjes;
 Schoentjes, houten blokjes;
 Maer onzen Heere die 't alles wel voorziet,
 En wilde deze kwezel in den hemel niet.

— „ Wel, lieven Heere, wat heb ik gedaen,
 Dat ik niet in den hemel kan gaen?
 't En hebbe noyt gezongen
 Gedansen noch gesprongen
 Bij den wil dat ander naer den dans zijn gegaen,
 Heb ik in 't geheym myn potje café gedaen. „

„ Wel, sinte Pieter, mijn lieven vriend,
 Heb ik u niet altyd zeer wel gediend?
 Ik ging uw beeld bezoeken
 Met zeven kerkeboeken,
 'k En hebbe noyt uyt de kerke gegaen
 Zonder tsestig keeren op myn borst te slaen. „

Sinte Pieter sprak met goed fatsoen:
 „ Wat zullen wy met kwezels gaen doen?
 Stelt dezen kwezel
 Op eenen ezel!
 Dat zy nu gaet, waer dat zy mogen zal;
 'k En trekke my geen kwezels noch geen ezels aen. „

Lucifer, hy heeft het zelf verklaert,
 Dat hy in d'hel geen kwezels en vergaert,
 Z'en doen er niet dan kwellen,
 De helle in roere stellen.
 En hy riep al met een groot getier:
 „Hondert duyzend kwezels moet'n in 't vagevier.

VAN DEN KOEKOEK

'k Kwam lestmaal door een groene wei, koekoek!
 Ik vond den nachtegael aan d'een zij,
 Ik vond de nachtegael aan d'een zij, koekoek!
 De nachtegael zong op zijn best,
 De koekoek riep uit zijnen nest:
 Koekoek, koekoek, koekoek!

Een paerken zong daer met plezier, koekoek!
 En Cupido speelde er op de lier, koekoek!
 Hij speelde en dansde een menuet,
 De koekoek die riep altijd meê:
 Koekoek, koekoek, koekoek!

Want Cupido, dat aardig kind, koekoek!
 Hij schiet het wild daer hij het vindt, koekoek!
 Hij nam zijn pijlken op het lest,
 En schoot den koekoek uit den nest.
 Koekoek, koekoek, koekoek!

De koekoek stierf daer in de wei, koekoek!
 En in den nest zoo bleef een ei, koekoek.
 En uit dat ei kwam binnen 't jaer
 Een jongsken schoon! 't geleek zijn vaer,
 Koekoek, koekoek, koekoek!

HET KWEZELKEN

- „ Zeg kwezelken, wilde gij dansen ?
 „ Ik zal u geven een ei. „
 — „ wel neen ik, „ zei dat kwezelken,
 „ Van dansen ben ik vrij.
 „ 'k En kan niet dansen ;
 „ 'k En mag niet dansen ;
 „ Dansen is onze regel niet,
 „ Begijntjes en kwezelkens dansen niet.,
- „ Zeg kwezelken, wilde gij dansen ?
 „ Ik zal u geven een koe. „
 — „ Wel neen ik, „ zei dat kwezelken,
 „ Van dansen word ik te moe.
 „ 't En kan, enz.
- „ Zeg kwezelken, wilde gij dansen ?
 „ Ik zal u geven een paard. „
 — „ Wel neen ik, „ zei dat kwezelken,
 „ 't En is mij 't dansen niet waard,
 „ 'k En kan, enz.
- „ Zeg kwezelken, wilde gij dansen ?
 „ Ik zal u geven een man „.
 — „ Wel ja ik, „ zei dat kwezelken,
 „ 'k zal al doen wat ik kan.
 „ Ik kan wel dansen,
 „ Ik mag wel dansen :
 „ Dansen is onze regel wel,
 „ Begijntjes en kwezelkens dansen wel.,

HET KLOOSTER VAN SINT-ARJAAN

F. de Cort.

- Lize kloeg: „ Zoo gansch alleen
 Kan ik toch niet blijven leven...
 Naar een klooster wil ik heen! „
 — „ Wel! dan weet ik raad te geven :
 Naar het klooster moet ge gaan, kind,
 Naar het klooster van Sint-Arjaan, kind,
 Waar en twee paar schoenen aan
 Het beddeken staan, kind!...
- Ei, nu zat zij in de klem,
 Blozend sloeg ze de oogen neder
 Bij den klank van Willems stem :
 — „ Lieve Lize, ik zeg het weder :
 Naar het klooster, enz.
- „ Zeg, wat is dat voor een sticht?...
 Waagde ze eindelijk te vragen.
 „ Is de boet er zwaar of licht!
 — „ Ei! ze zou u vast behagen!
- „ Zeg, hoe ware mijn habijt
 In die godgewijde veste :
 „ Hel of donker, eng of wijd?
 — „ Ei! het simpelst is er 't beste!
- „ Zeg, en dede ik naar uw woord,
 Wie geleidt me, wie gelast er
 Zich te ontsluiten mij de poort?
 — „ Ei! de schepene en de pastor!
- „ Zoo! en gij dan? „ vroeg ze nog.
 — „ Ei! ik zal wel mede moeten,
 Twee paar schoenen passen toch
 Allerbest aan twee paar voeten.
 Kom we zullen samen gaan, kind.
 Naar het klooster enz. „

KLAES DIE SPRAK ZYN MOEDER AEN.

Klaes die sprak zyn moeder aen
 Als hy wilt gaen trouwen :
 — “ Klaes, wat zal u overgaen,
 En hoort naer myn vermaan :
 't Trouw'n is op zyn besten
 Vol zorg en groot dangier
 Daer steken in veel nesten
 Al voor een kort plaisier.
 Klaes, en trouwt uw leven niet,
 Of gy komt in ellenden ;
 Klaes en trouwt uw leven niet
 Of gy komt in 't verdriet. „

— “ Moeder, ik ben wys genoeg
 En tot myn rype jaren ;
 Al de meyskes van de stad
 Die zyn my achter 't gat. „
 — “ Klaes, wilt u bedaeren,
 Het huwelyk is pyn,
 Vol ruzie en groot bezwaren
 Alzoo men komt te zien. „
 Klaes, en trouwt, enz.,

“ Al de meyskes van de stad
 Die steken vol gebreken ;
 D'eene is lekker, d'ander leêg,
 Dat blykt aen veel ter deeg.
 Trouwt gy met eene ryke
 Dan hebt ge altyd verwyte ;
 Trouwt gy met een arme,
 Gy dan versteken zyt. „
 Klaes, enz...

“ Trouwt gy met een kamerier
 Of met een keukenmeysen
 Lekker moet het kostjen zyn
 Die mogen bier en wyn.
 Trouwt gy met een vette
 Gy hebt een luyerpak ;
 Trouwt gy met een mager
 Gy hebt een beenen zak ! „
 Klaes, enz...

Die een wyf met kinders trouwt,
 Die is altyd geschoren ;
 Zoowel wyf als weduwaer
 Aanziet dit aerdig paer !
 Slaet hy op de vruchten.
 Zoo slaet hy op het wyf ;
 Het huys is vol genuchten,
 Met vloeken en gekyf.
 Klaes, enz...

Trouwt gy met een schoon jonk wyf
 Die moet gy wel bewaren,
 Trouwt gy met een oud kattyf
 G'en hoort niet als gekyf.
 Trouwt gy met een kreupel,
 't Is : hay, hay, hay, myn been !
 Trouwt gy met een scheel marot
 Die ziet er twee voor een !
 Klaes, enz...

— Klaes die kreeg de vrees in 't lyf
 Al door zyn moeders woorden ;
 Hy en wil noch vrouw noch bruyd
 Zoo Klaes die schoot daer uit.
 Klaes moet Klaesje blyven,
 't Is Klaes zy g'heel lyf deur ;
 Hy vreest voor kwade wyven
 Voor last en krevecoeur.
 Klaes, enz...

Men vindt op des weireldsbaen
 Wel duysent van die Klaesjes
 Die vervaert zyn van de trouw
 En van een groot berouw.
 Meysjes, bruyd en vryster
 Zou moet'n gesuykert zyn,
 Om voor den asschevyster
 Te tappen bier en wyn...
 Klaes en trouwt zyn leven niet
 Want hy vreest voor ellenden,
 Klaes en trouwt zyn leven niet,
 Want hy vreest voor verdriet !

dangier = danger : gevaar.

Asschevijster : (verouderd woord) iemand die verweekelijkt, die lafhartig is.

DE VLAAMSCHE LEEUW

H. van Peene

De tijd verslindt de steden,
 Geen tronen blijven staan,
 De legerbenden sneven,
 Een volk zal niet vergaan.
 De vijand trekt te velde
 Omring van doodsgevaar,
 Wij lachen met zijn woede;
 De Vlaamsche Leeuw is daar!

Zij zullen hem niet temmen
 Zoolang een Vlaming leeft,
 Zoolang de Leeuw kan klauwen,
 Zoolang hij tanden heeft.

Hij strijdt nu duizend jaren
 Voor vrijheid, land en God,
 En nog zijn zijne krachten
 In al haar jeugdgenot.
 Als zij hem machtloos denken
 En tergen met een schop,
 Dan richt hij zich bedreigend
 En vreeslijk voor hen op.

Het wraaksein is gegeven,
 Hij is hun tergen moe;
 Met vuur in 't oog, met woede
 Springt hij den vijand toe.
 Hij scheurt, vernielt, verplettert,
 Bedekt met bloedig slijk,
 En zegepralend grijnst hij
 Op 's vijands trillend lijk!

K. Miry

WILHELMUS VAN NASSOUWE

Wilhelmus van Nassouwe
 Ben ik van Duitschen bloed.
 Het Vaderland getrouwe
 Blijf ik tot in den dood.
 Een prinse van Oranje
 Ben ik vrij, onverveerd,
 Den koning van Hispanje
 Heb ik altijd geëerd.

Mijn schild en mijn betrouwen
 Zijt Gij, o God, mijn Heer!
 Op U zoo wil ik bouwen
 Verlaat mij nimmer meer.
 Dat ik toch trouw mag blijven
 Uw dienaar 't allen stond,
 De tirannij verdrijven
 Die mij het hart doorwondt.

VOOR NEDERLAND

Een Vlaamsch Liedje van dank

Johan de Maegt

Emiel Hullebroeck

Er loopt een weg naar Nederland....
 Als oorlog vlamt op najaarluchten,
 Dan rijdt de Dood — en torens zuchten,
 Dan vaart de vaar — en menschen vluchten,
 Terwijl hun schreiend huisken brandt.
 De bleeke moeders, saamgestopen,
 De stille oudjes, krom gekropen,
 Van 't land gezweept in grauwe hoopen —
 Ze gaan den weg,
 Den weg
 Naar eender kant,
 Ze gaan den weg naar Nederland.

Er staat een huis in Nederland....
 Al brak uw schoon geluk in scherven,
 Al kwam de rouw uw ziel doorkerven,
 Gij zult de rust niet langer derven :
 Zie, moeder Holland reikt de hand.
 O spoedt u, doolaards ! armen, rijken !
 Uw kindje mocht, zoo moe, bezwijken.....
 't En zal, 't en zal ! daar zijn de dijken, —
 Daar staat een huis,
 Een huis
 Aan stoere strand,
 Daar staat het huis van Nederland.

Er klopt een hart in Nederland....
 Het klopt voor ons ! De molens draaien,
 Het klopt zoo trouw ! De naaldjes naaien,
 Het klopt zoo warm ! De harden laaien,
 Het houten dorpken groeit in 't zand !
 O Holland, langs uw ranke wegen,
 O Holland, in uw huis van zegen,
 Daar klopt ons hart uw harte tegen —
 Daar klinkt de klank
 Van dank
 Naar Vlaamschen trant,
 Daar klinkt ons lied voor Nederland !

EMIEL HULLEBROECK

Liederen voor ééne zangstem met klavierbegeleiding.

14 reeksen van 6 liederen — fl. 1.25 per reeks.

Een bundeltje tweestemmige liederen

met klavierbegeleiding

*a) Moederken alleen. b) Van 't schoone Wiedsterke. c) Voor 't kantkussen
d) Op Kerstdag. e) Koninginnelied. f) Speldenwerksterslied.*

Prijs : fl. 1.25

KONINGIN DER BELGEN

Lied met klavierbegeleiding. — Prijs fl. 0.50

Te verkrijgen bij "Alsbach & Co.", Kalverstraat, Amsterdam

INSULINDE

Reisindrucken van Emiel Hullebroeck

eene prachuitgave ; 350 bladzijden op kunstdrukpapier,
verlucht met 100 schitterende fotos.

Prijs : 4 gulden

Uitgave : De Vlaamsche Boekenhalle, Leiden.